

Curierul ADVENTIST

**Fratele Jan Paulsen
în România**

Anul LXXXI – Ianuarie 2004 – nr.1

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Corectură: Lori Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa Redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Un nou început
Gabriel Dincă
- 4 Săptămâna căminului creștin
Unitatea în mărturie
Karen și Ron Flowers
- 8 Săptămâna căminului creștin
*Cum să te bucuri
de familia ta imperfectă*
John McVay
- 11 Teologie
*Este doctrina Tri-Unității o
invenție omenească?*
Florin Lăiu
- 14 Spiritual
Iona, capitolul 5 – scenarii
Valeriu Petrescu
- 17 Devoțional
*Cât de mare
este Dumnezeuul tău?*
Bonita Joyner Shields
- 20 Reportaj
*Președintele Conferinței
Generale din nou în România*
Adrian Bocăneanu
- 22 Experiență
O experiență dintr-o mie
Bianca Iorga
- 24 Pagina pastorului
Pocăința câștigătorilor de suflete
Ion Buciuman
- 26 Pagina diasporei
*Adventistul plecat sau sosit:
culori și nuanțe*
Liviu Olteanu
- 28 Pagina copiilor
*Vederea pătrunzătoare
a lui Dumnezeu*
Edna May Olsen
- 29 Știri
- 30 Pagina președintelui
*Ce înseamnă Biserica Adventistă
în societate?*
Adrian Bocăneanu

O viziune asupra viitorului

Noi putem avea o viziune asupra viitorului, asupra fericirii cerești. În Biblie, sunt descoperite viziunile gloriei viitoare, scene zugrăvite de mâna lui Dumnezeu, și acestea sunt scumpe bisericii Sale. Prin credință, noi putem sta pe pragul cetății veșnice și auzi plăcuta urare de bun venit, adresată acelor care, în viața aceasta, au conlucrat cu Hristos, socotind ca o cinste să sufere pentru Numele Său. Atunci când sunt rostite cuvintele: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu”, ei își aruncă la picioarele Răscumpărătorului coroanele lor, exclamând: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda... A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor” (Matei 25,34; Apoc. 5,12,13).

Acolo, cei mântuiți vor saluta pe cei care i-au condus la Mântuitorul și toți se vor uni în a lăuda pe Acela care a murit pentru ca ființele omenești să poată avea viața care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Lupta se va sfârși. Necaz și lupte nu vor mai fi. Căntece de biruință vor umple întreg cerul atunci când răscumpărații întonează fericiti melodia: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat, dar care trăiește iarăși ca un triumfător biruitor.”

„M-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: 'Măntuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului'" (Apoc. 7,9,10).

Ellen White, Faptele Apostolilor, p. 499-500.

Un nou început

În aceste zile de început de an, cuvintele pe care fiecare dintre noi le-am auzit cel mai des au fost urările de bine, de fericire, sănătate... Multe dintre ele sunt exprimate din politețe, altele sunt spuse cu toată inima. Un lucru este sigur, majoritatea se limitează la lucrurile vizibile, la așteptările pământești pe care le au oamenii: fericire în familie, prosperitate, succes în carieră, sănătate și lista ar putea continua. Nu sunt neîndreptățite, însă sunt suficiente? Dacă deschidem Biblia, primele cuvinte care ne întâmpină sunt: „La început, Dumnezeu a făcut...”

La început, Dumnezeu...

La început, Dumnezeu... Acest adevăr ar trebui scris în viața noastră, în inima și mintea noastră. Este, oare, Dumnezeu la începutul hotărârilor noastre de început de an? Când pornești cu Domnul, când Te adresezi Lui, înaintea oricărei activități, atunci poți conta pe El pentru o zi, pentru un an, pentru o viață, pentru veșnicie. Fiecare dintre noi trebuie să caute și să prețuiască, mai presus de orice altceva, părtășia intimă cu Dumnezeu. Prezența Domnului ne aduce călăuzirea Sa, ocrotirea, bucuria, speranța învierii și binecuvântări veșnice. Dar cum putem avea pe Domnul înaintea noastră? Putem avea o continuă părtășie cu El? Este posibil oare lucrul acesta?

Apoi, umblă tot cu Dumnezeu!

Viața patriarhului Enoh este un model de viațuire în prezența lui Dumnezeu. Despre Enoh se spune că a umblat 300 de ani cu Dumnezeu, apoi a fost luat la cer. Expresia „a umblat cu Dumnezeu” portretizează o viață de consacrare, de încredere deplină în călăuzirea divină, o menținere a celei mai intime relații cu Dumnezeu. Viața lui Enoh a fost într-o armonie desăvârșită cu

voia divină. Faptul că el a manifestat o constantă credincioșie cu Dumnezeu pe o perioadă de 300 de ani este o încurajare pentru aceia dintre noi cărora ni se pare dificil să „umblăm cu Dumnezeu” chiar o zi. Dar cum s-a manifestat această umblare a patriarhului cu Dumnezeu?

„Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu n-a fost în transă sau în viziune, ci în toate îndatoririle zilnice ale vieții sale. El n-a devenit un pustnic, izolându-se complet de lume, căci el avea o lucrare de făcut pentru Dumnezeu în această lume. În familie și în legăturile sale cu oamenii, ca soț și tată, ca prieten și cetățean, el a fost slujitorul dărz și de neclintit al lui Dumnezeu. Inima sa era în armonie cu voința lui Dumnezeu.” *Patriarhi și profeți*, ed. 1996, p. 75

Însă este posibil ca într-o viață supra-aglomerată, ca în zilele noastre, să ai o comuniune continuă cu Dumnezeu, să trăiești permanent în prezența Lui?

„În mijlocul unei vieți de muncă activă, Enoh a menținut cu stăruință comuniunea sa cu Dumnezeu. Cu cât era mai mare și mai presantă lucrarea, cu atât mai continue și mai fierbinți erau rugăciunile. La intervale de timp, el continua să se retragă din societate... Având o astfel de comuniune cu Dumnezeu, Enoh a ajuns să reflecte din ce în ce mai mult chipul lui Dumnezeu.” *Ibid.*

Înainte de a pași mai departe în anul care urmează, haideți să-L invităm pe Domnul să ne însoțească în călătoria acestui an. Când Isus va merge înaintea noastră, atunci El va fi prezent în gândurile noastre, ne va conduce viața și-L vom recunoaște în fiecare detaliu al existenței noastre. Prezența Sa ne va ajuta să trecem cu bine prin situațiile neprevăzute pe care le vom întâmpina și bucurii nespuse ne vor însoți.

Gabriel Dincă
redactor-șef

UNITATEA ÎN MĂRTURIE

**Karen și
Ron Flowers**

*directori ai
Departamentului
Slujirea Familiei,
Conferința Generală
a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea*

Hristos S-a rugat pentru unitate între urmașii Săi. Și unde altundeva ar putea căuta El această unitate decât în inimile celor care alcătuiesc un cuplu și care și-au găsit mântuirea în El, căutând să demonstreze harul Său, unul față de celălalt, în toate aspectele vieții lor de familie.

Există cineva căruia să nu-i placă să meargă la nunți? Tot ceea ce este legat de o nuntă: florile, muzica, îmbrăcămintea și mai ales rochia miresei, toate au menirea de a demonstra latura strălucitoare a căsătoriei. Căsătoria este importantă pentru noi toți. În ziua nunții, toate cuplurile sunt nerăbdătoare să găsească diferite căi prin care să-și poată exprima sentimentele, să pornească cu dreptul în viața de cuplu.

De curând, niște prieteni ne-au oferit minunatul privilegiu de a participa la ceremonia căsătoriei lor. Era o zi numai bună de acumulat amintiri. Vrajit de atmosfera din jurul lui, de muzică, de cuvintele inspirate ale pastorului și mai ales de prezența frumoasei sale mirese, atunci când a fost întrebat „O iei în căsătorie pe...?”, mirele a răspuns plin de entuziasm: „Bineînțeles că da!” Pătruns de fiorul romantic, el și-a

depășit toate inhibițiile și, după ce au fost prezentați ca soț și soție, și-a luat cu hotărâre mireasa în brațe și a coborât cu ea cele câteva trepte ale amvonului.

Unicitatea căsătoriei: „Un singur trup”

Dumnezeu acordă căsătoriei o importanță chiar mai mare decât îi acordăm noi. Dumnezeu a dorit ca, prin experiența devenirii un singur trup (Gen. 2,24), fiecare cuplu să dea o mărturie deosebită lumii, cu privire la efectul unificator pe care îl are dragostea divină asupra inimilor omenesci.

De la un singur trup la „un singur trup”

În Geneza 2, Biblia descrie crearea primei ființe omenesci. Relatarea pornește de la crearea unui „om” (un prototip pentru întreaga omenire) – în Gen. 2,7 – și ajunge în punctul în care acest „om” devine doi – bărbat (*iș*, în limba ebraică) și femeie (*ișă*) (Geneza 2,18.21.22). Punctul culminant este atins atunci când aceștia doi sunt uniți din nou, prin căsătorie (Gen. 2,24). Cuvântul din limba ebraică tradus prin „trup”, în Geneza 2,24, este același cuvânt tradus prin „carne”, în Geneza 2,21.

Femeia și bărbatul au origine comună – amândoi au fost făcuți de mâna lui Dumnezeu. „Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, aceasta însemnând că ea nu

trebuia să-l controleze, să-l stăpânească pe el, care era capul, dar nici să fie călcată în picioare ca fiind inferioară, ci să stea lângă el ca fiind egală, să fie iubită și ocrotită de el." (*Patriarhi și profeți*, ed. 1999, pag. 30)

La început, ei au fost creați complementari, ca părți armonioase ale unui întreg. Atât Geneza 5,2, cât și Geneza 1,26.27 arată faptul că această unitate era perfectă în „ziua în care au fost făcuți”, Dumnezeu dându-le amândurora același nume: „om”. Împreună, ei formau un „om”. Numai după cădere descoperim că femeia se numea „Eva”, iar bărbatul, „Adam”.

Semnificația profundă a expresiei „un singur trup”

Cuvintele „un singur trup”, din Geneza 2,24, au implicații enorme. Ele se referă la intimitatea fizică, dar nu numai. Legătura emoțională și spirituală, dăruirea și acceptarea reciprocă, devotamentul, fidelitatea de neclintit, angajamentul și implicarea totală – toate acestea sunt cuprinse în aceste cuvinte care alcătuiesc o schemă a căsătoriei. Această unitate nu înseamnă însă pierderea trăsăturilor proprii de personalitate, când unul devine umbra celuilalt, ci reprezintă o unitate desăvârșită, reciprocitate și armonie între două persoane distincte care își păstrează trăsăturile personale, fiind în același timp egale una cu cealaltă.

Piedici în calea unității

Când păcatul a început să influențeze natura umană, relația soț-soție s-a schimbat. Blestemul păcatului a avut un impact negativ asupra căsătoriei (Geneza 3,16). Așadar, sub imperiul păcatului, căsnicia a început să sufere de egoism, de căutarea câștigului personal și de tendința de a exploata și domina. În starea perfectă de la început, nici unul dintre sexe nu-l domina pe celălalt.

Dar, o dată cu intrarea păcatului, masculinitatea și feminitatea au suferit transformări și împletirea lor delicată în cadrul căsătoriei a fost tulburată.

„Când a creat-o pe Eva, Dumnezeu a intenționat ca aceasta să nu-i fie nici inferioară, nici superioară bărbatului, ci să-i fie egală în toate lucrurile...”

Dar, după păcatul Evei, intrucât a fost prima în nelegiuire, Domnul i-a spus că Adam va stăpâni peste ea. Ea urma să se afle într-o relație de supunere față de soțul ei, iar aceasta era o parte a blestemului.” (*Mărturii*, vol. 3, pag. 529)

Egoismul sufletului uman

Scriptura consideră egoismul ca fiind cauza deteriorării relațiilor dintre noi, unii cu alții, și dintre noi și Dumnezeu (Ier. 17,9). Egoismul se manifestă uneori, în cadrul relațiilor, prin însingurare, prin ascunderea sentimentelor, prin lipsa de comunicare sau prin ceartă, prin aruncarea vinei unul asupra celuilalt sau prin încercarea de a domina. Egoismul este cauza diferențelor normale care apar între oameni în ceea ce privește vârsta, rasa, sexul, temperamentul, atitudinile, obiceiurile, cu riscul exagerării și intensificării. Deseori se ajunge la neînțelegeri, mânie și conflicte. Cu cât două inimi căzute se apropie mai mult una de cealaltă, așa cum se întâm-

plă în cazul unei căsnicii, cu atât există posibilitatea mai mare de a apărea neînțelegeri.

Efectele blestemului

Așa cum o demonstrează atât Scriptura, cât și istoria umană, căsnicia a devenit ceva cu totul diferit de ceea ce era în Eden. Blestemul a făcut ca în căsnicie să-și facă apariția abuzul și denaturarea, în toate formele imaginabile. Multe culturi au legiferat modele de căsătorie în care au acordat supremație bărbatului (vezi Estera 1,19-22). Caracterul unic al căsnicii și atacurile vrăjmașului asupra acestei instituții pot fi comparate cu distorsionările și schimbările aduse adevărului despre Sabat.

Multe cupluri doresc să ajungă să cunoască ce înseamnă egalitatea și reciprocitatea în căsnicie. Când sunt întrebați, soții susțin că și-ar dori acest lucru. Psihologii descoperă că multe cupluri se străduiesc să atingă aceste puncte, neștiind cum să adopte un stil de viață ce deseori intră în conflict cu normele culturale și sociale. Mulți nu sunt conștienți de faptul că aceste două principii – al egalității și al reciprocității – fac parte din planul lui Dumnezeu de la început și că, prin Hristos, El a făcut posibil ca familiile să le experimenteze drept crâmpoie a ceea ce a fost Edenul la început.

Din nou una în Hristos

Dumnezeu nu a renunțat la planul Său inițial, ca bărbații și femeile să devină una în cadrul căsătoriei. Isus a reafirmat idealul edenic (Matei 19,5.6), știind că Evanghelia Sa a răscumpărat căsătoria, i-a răscumpărat pe femei și pe bărbați și a oferit mijloacele prin care oamenii să se poată bucura de această instituție sfântă, așa cum a plănuit Dumnezeu. „Căsătoria a fost pervertită de păcat, așa cum s-a întâmplat cu toate celelalte daruri bune pe care le-a încredințat Dumnezeu omenirii; dar scopul Evangheliei este acela de a reface puritatea și frumusețea ei.” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, ed. 2003, pag. 58). John Stott, binecunoscutul scriitor

și profesor de Biblie, scrie: „În liniște și cu discreție, Isus a desființat blestemul căderii în păcat, a reînnoibilat femeia cu blândețea ei parțial pierdută și a recâștigat, pentru cetățenii noii Sale împărății, binecuvântarea de la început a creațiunii – egalitatea între sexe”. (J. Stott. *Involvement: social and sexual relationships in the modern world* [1984], pag. 136)

Împăcare la cruce

Creștinismul autentic desființează toate barierele religioase, culturale, sociale sau sexuale care îi separă pe oameni (Galateni 3,28). Crucea lui Hristos este punctul de plecare pentru împăcare (Efeseni 2,14-18). Blestemul a însemnat supunerea soției față de soțul ei. Dar Evanghelia promovează un alt concept, acela al supunerii reciproce (Efeseni 5,21-29), care, dacă este crezut și pus în practică, va duce la neutralizarea blestemului și a consecințelor sale, scoțând în evidență, în schimb, dragostea și sacrificiul soților unul pentru celălalt. Hristos produce schimbări în căsniciile creștinilor. Între ei va începe să existe o nouă intimitate. Soții și soțiile „vor moșteni împreună harul vieții” (1 Petru 3,1-7). Datorită legământului făcut cu Hristos, putem să ne oferim unul altuia o căsnicie în care să existe egalitate și libertate, fiecare păstrându-și trăsăturile personale. În Hristos, legătura solidă dintre bărbat și femeie nu mai poate fi distrusă, iar egalitatea și unitatea dintre soț și soție este refăcută.” (E. Achtemeier, *The committed marriage* [1976], pag. 104)

Căsătoria ca lucrare Mărturie în unitate

Isus S-a preocupat de mărturia pe care aveau să o dea ucenicii Săi înaintea altora: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine: ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una. Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca

ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17,20-23). Și unde altundeva ar putea El căuta această unitate decât în inimile celor care alcătuiesc un cuplu și care și-au găsit mântuirea în El, demonstrând harul divin unul față de celălalt, în toate aspectele vieții lor de familie?

Isus le-a spus ucenicilor că noi suntem „lumina lumii” și că nu ar trebui să fim ca alții, încercând să ascundem lumina sub obrocul convențiilor, ci să o punem în sfeșnic pentru ca să lumineze asupra „tuturor celor din casă” (Matei 5,14.15). E oare posibil ca aceasta să fie și îndatorirea căminelor creștine? Aceasta înseamnă oare ceva mai mult decât o ocupație pe viață, în care ne luptăm, creștem, învățăm și ne străduim să ne respectăm angajamentul față de Dumnezeu și unii față de alții? Înseamnă cumva că trebuie să fim o lumină care strălucește în întunericul din căminele societății în care trăim? [...]

Prin felul în care noi, soții, ne înțelegem unul cu altul și cu copiii noștri, transmitem lumii în agonie din jurul nostru fie mesajul că există încă speranță de vindecare a rănilor ei cumplite, fie mesajul că pacientul are o boală mortală și că nu există șansă de vindecare. Prin importanța pe care o acordăm căsniciilor, noi proclamăm vestea că Isus a învins păcatul și în sfera maritală sau dăm mărturie cu privire la faptul că Isus nu poate face nimic pentru reconcilierea soțului și a soției, a părinților și a copiilor, a bătrânilor și a tinerilor. (E. Achtemeier, *The committed marriage* [1976], pag. 107, 108)

Atmosfera de acasă

Primele persoane în fața cărora dă mărturie căsnicia sunt membrii familiei. Sănătatea vieții de familie depinde în bună parte de sănătatea relației de căsătorie.

Afecțiunea reciprocă dintre soț și soție este pentru familie ceea ce este sistemul de încălzire pentru o casă. Aceasta va menține relațiile dintre toți membrii familiei într-o atmosferă plăcută și confortabilă. Aceasta nu înseamnă totuși că pacea familiei nu va fi tulburată niciodată. Încercarea de a menține o stare de liniște super-

ficială poate genera mai degrabă nefericire, făcând ca, o dată apărută, ostilitatea să nu poată fi exprimată și rezolvată. O familie în care există afecțiune autentică va putea face față încercărilor de acest gen fără ca relațiile să aibă de suferit. Nu absența problemelor caracterizează o familie fericită, ci siguranța și încrederea că relațiile din cadrul căminului sunt atât de solide, încât membrii familiei pot face față oricăror probleme ce ar putea apărea. (D. & V. Mace, *In the presence of God* [1985], pag. 109)

Dincolo de ușa casei noastre

Toate cuplurile creștine căsătorite reprezintă o echipă ce poate lucra eficient pentru întărirea și încurajarea altor cupluri și persoane. Există o mare nevoie astăzi ca fiecare familie să lucreze cu alte familii din cadrul și din afara bisericii. Mulți soți și multe soții simt astăzi o mare nevoie de îndrumare și încurajare în ceea ce privește căminul lor. Din ce în ce mai puține cupluri au modele de căsnicii durabile și devotate. Noi, ca familii creștine, putem fi prietenii lor.

Afecțiunea noastră trebuie să depășească granițele eului și ale cercului reprezentat de zidurile căminului. Există ocazii prețioase pentru aceia care vor dori să facă din căminele lor o binecuvântare pentru alții. Influența socială este o putere minunată. O putem folosi, dacă dorim, ca un mijloc de a-i ajuta pe cei din jurul nostru. (*Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 335)

În cadrul lucrării de evanghelizare, dezvoltarea și potențialul căsătoriei sunt enorme. Programele de îmbunătățire a vieții de cuplu și grupele de dezvoltare maritală le-au oferit familiilor creștine ocazia de a avea părtașie și de a-și povesti experiențele în ceea ce privește efectele iubirii lui Dumnezeu asupra vieților lor. O soție a scris cele ce urmează în

legătură cu efectele pe care întrunirile cuplurilor creștine le-au avut asupra vieții lor de familie:

„Participam de doi ani la seminarul de îmbunătățire a vieții de cuplu. În casa noastră au început să aibă loc schimbări. Orele pe care obișnuiam să le petrecem în fața televizorului le petrecem acum studiind și citind. Casetele cu predicile despre neprihănirea prin credință, care zăcuseră cu anii în sertarul de la birou, au fost scoase și ascultate. Domnul ne-a ajutat să creștem pas cu pas, din punct de vedere spiritual. Deprinderile noastre de comunicare s-au îmbunătățit datorită celor învățate la seminar. Acum ne e mult mai ușor să ne comunicăm sentimentele profunde pe care le avem unul față de altul și să discutăm despre problemele noastre. Și relația cu copiii noștri adolescenți s-a îmbunătățit.

Mă îngrijoram deseori cu privire la faptul că nu sunt în stare să-mi mărturisesc credința în fața altora. După ce am participat la seminarul de îmbunătățire a vieții de cuplu, temerile mele au dispărut. Când Isus îți schimbă viața în felul în care a schimbat-o pe a mea, nu poți să nu le spui și altora.” (Arlene Jenkins, citată de R. & P. Dudley, în *Married and glad of it* [1980], pag. 138, 139)

Dumnezeu cheamă astăzi toate cuplurile căsătorite să bea din fântâna iubirii Sale, făcând ca dragostea să atragă după sine respect, iertare și grijă unii față de alții. Când își dă seama de dezvoltarea pe toate planurile și de vindecarea pe care le aduce cu sine credința creștină, orice cuplu nu poate decât să se implice într-un efort dinamic de evanghelizare relațională. Cei doi soți vor construi poduri de prietenie cu alte cupluri, punându-le în legătură cu Cel care le poartă neconștient de grijă, atât pe plan personal, cât și în ceea ce privește căsnicia.

Traducere: Delia Buciuman

Cum să te bucuri de familia ta imperfectă

John McVay

decan al Seminarului
Teologic Adventist
Berrien Springs,
Michigan

Purtători ai Numelui divin

I Efeseni 3 este unul dintre cele mai importante pasaje biblice pentru viața de familie. Începând cu versetul 14, apostolul scrie: „...Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ”. Vă surâde gândul acesta? În textul grecesc original se află un mic joc de cuvinte, care nu reiese și din traducere. Cuvântului „tată” îi corespunde grecescul „pater”. Îl regăsiți și în cuvântul „patriarh”, nu-i așa? Pentru „familie” se folosește termenul „patria”. Așadar Pavel spune: „Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea lui Pater din care își trage numele orice patria, în ceruri și pe pământ”. Apostolul folosește fonetica limbii. Orice familie (patria), în ceruri și pe pământ, își trage numele din Tată (Pater).

Familia ta îi aparține lui Dumnezeu

Familia ta, cu toate imperfecțiunile sale, îi aparține lui Dumnezeu. Acesta este mesajul pe care ni-l transmite apostolul. Apropos, cred că el ne mai spune că toate ființele omenesti sunt copii ai Tatălui. Misiunea atrăgătoare pe care o avem în calitate de creștini nu este să-i forțăm pe oameni să intre în familia Tatălui, ci să le transmitem vestea încântătoare că *ei sunt deja membri ai acestei familii*. Familia ta, cu toate imperfecțiunile sale, îi aparține lui Dumnezeu; familia ta, cu toate imperfecțiunile sale, nu se află în strânsoarea crudă a sorții, ci în mâinile ocrotitoare ale lui Dumnezeu. Mesajul apostolului este: Dumnezeu iubeste familiile imperfecte. Ele poartă Numele divin; ele poartă însemnul apartenenței de Dumnezeu.

Dumnezeu iubeste familia ta imperfectă și orice familie imperfectă. El tânjește ca fiecare familie să Îl recunoască drept Tată al tuturor și să devină o familie a credinței. Atunci când vasele stau morman în chiuveță, când copiii se ceartă și nu-i chip să-i despartă, când cutia poștală se umple cu note de plată, când relația cu partenerul se răcește, când comportamentul adolescenților îți dă dureri de cap – când se întâmplă toate acestea – este ușor să te simți copleșit de probleme și de neputință. Însă familia ta cea imperfectă, ca orice familie de altfel, este a lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu ascultă doar certurile, El aude și râsul. Nu ascultă doar neînțelegerile, El aude și cuvintele de încurajare. Dumnezeu nu privește numai lacrimile care curg; El le vede și pe cele care sunt șterse.

Să folosim resursele divine

Dumnezeu te invită ca, în mijlocul problemelor și situațiilor fără ieșire, să iei în considerare toate posibilitățile și oportunitățile. Dumnezeu dorește să-ți ofere o putere interioară care să te susțină în încercări. Dumnezeu este gata să te înconjoare cu o dragoste divină, care să te ajute să crești. Ascultă mai departe gândul pe care l-am început în Efeseni 3,14:

„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință.”

Să înțelegem creșterea și angajamentul

În cartea sa *Caring and Commitment (Purtare de grijă și angajament – 1988)*, Lewis Smedes redă experiența prietenului său Ralph. La două luni după divorțul său, Ralph se simțea copleșit de regrete pentru că nu reușise să-și țină angajamentul. El a căutat alinare în consiliere.

„Ar trebui să fii recunoscător”, i-a spus terapeutul său, „ai încheiat o etapă importantă în călătoria descoperirii de sine. Fosta soție te-a însoțit în această călătorie până la un punct. Te-a ajutat cât a putut. Este adevărat, nu a atins perfecțiunea pe care o cauți, așa că trebuie să mergi mai departe. Însă fii recunoscător pentru darul ei și păstrează-l cu tine acum, când îți reieși drumul.” (pag. 73)

Vezi, pentru terapeutul pe care și l-a ales Ralph, angajamentul pe care ți-l iei în căsătorie este o investiție pentru creșterea ta. Conform acestei păreri, atunci când, pentru o vreme, investiția cuiva nu aduce beneficiile scontate, este timpul ca persoana respectivă să întrerupă relația și să caute pe altcineva cu un potențial mai mare de a-i satisface așteptările. Smedes comentează asupra acestui angajament de tip „investiție personală”, apoi descoperă un alt fel de angajament, care conduce într-adevăr la creștere:

„Creșterea adevărată este mai sănătoasă atunci când așezăm angajamentul față de o altă persoană mai presus de interesul personal...”

Nu vom atinge maturitatea câtă vreme alergăm după fantezii. Iar un adevăr general despre căsnicie este că fiecare caz concret are imperfecțiunile sale. Nimeni nu se căsătorește exact cu persoana potrivită; toți ne căsătorim cu cineva care este doar aproximativ potrivit pentru noi. Toți suntem parteneri cu defecte. Dacă acceptăm acest fapt de viață regretabil, dar întăritor, putem fi pregătiți pentru o creștere adevărată.

Nu ne acordăm șanse bune pentru creșterea personală, dacă alergăm în continuare după fantasma femeii sau a bărbatului ideal. Creștem atunci când ne reinnoim angajamentul față de singurul partener de căsătorie pe care îl avem. Creștem atunci când nu mai visăm la o căsnicie perfectă, ci ne adaptăm cu purtare de grijă la cea pe care o avem. Cel mai bine creștem atunci când uităm de propria dezvoltare și ne investim eforturile în purtarea de grijă.” (pag. 73)

Smedes concluzionează: „Iată o schimbare interesantă de perspectivă: în loc să ne ofere motivul suficient pentru a renunța la un angajament de viață, nevoia noastră de creștere constituie de fapt primul argument pentru a ni-l păstra.” (pag. 74) Cuvintele lui Smedes sunt adevărate nu doar pentru relația de căsătorie, ci și în ce privește angajamentul pe care fiecare membru al familiei și-l ia față de ceilalți.

Să revenim la textul din Efeseni 3: „Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (vers. 16-19).

Să creștem în dragoste

Epoca în care trăim nu este prielnică familiei. Dragostea din familie începe să se stingă. Însă apostolul spune: „Mă rog să puteți cunoaște ceva din măreția dragostei lui Dumnezeu; mă rog să puteți primi o transfuzie de dragoste, de iubire divină, care poate birui încercările și ispitele de peste vreme. Dumnezeu iubește familiile imperfecte ca a ta, ca a mea și ca acelea pe care le slujim. Așa

că mă rog să fiți în stare să întemeiați o familie a dragostei, o familie a credinței. Mă rog să fiți în stare să hrăniți familiile credinței.” Versetele 20 și 21: „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.”

„Dan” și familia lui imperfectă

Să luăm, de exemplu, un om pe care l-am numit „Dan”. Nu știu când și-a dat prima oară seama „Dan” că familia lui nu era tocmai perfectă, însă cred că nu a durat mult până a ajuns la această concluzie. Pe casetele de familie fuseseră înregistrate cu destulă fidelitate evenimentele trecute și, deși nimeni nu își propusese acest lucru, casetele erau rulate mereu de la început.

Treptat, copilul „Dan” crește și începe să sesizeze tulburări de sonor și imagine – un oftat disprețuitor, înăbușit destul de repede, sau zâmbetul răutăcios al unui frate, dispărând de îndată ce părinții intră în cameră. Încet, dar sigur, „Dan” începe să pună cap la cap povestea familiei sale, în care și el are un rol de jucat.

Evident, frații mai mari îl consideră inferior. La o vârstă destul de fragedă descoperă și motivul: mama lui nu este mama lor. Deși îi trebuie mai mult ca să priceapă această parte din poveste, se pare că data concepției sale precedă ziua nunții părinților săi. (Aceasta s-a întâmplat cu ani în urmă, când simțul moralității privitoare la relațiile conjugale era destul de pronunțat. Totuși, în ciuda acestui simț al moralității, oamenii nu au înțeles că, deși părinții unui copil pot avea o relație ilegitimă, nu se poate vorbi despre un copil ilegitim.) Frații mai mari o disprețuiesc pe mama sa pentru că l-a sedus pe tatăl lor. Implicit privesc spre copilul ei cu același dispreț.

Purtând durerea familiei

Lucrurile în familie nu au evoluat pozitiv. Relațiile nu erau așa cum ar fi trebuit. Acum, toți membrii familiei observă imperfecțiunile și încep să urmeze clasicul exemplu de „a găsi țapul ispășitor”, împovărând o singură persoană cu vina pentru întregul eșec. Ei ajung la concluzia că familia lor are probleme. Toate problemele au și o cauză. Așa că l-au luat în vizor pe „Dan”. „Dan” este motivul. Dacă „Dan” s-ar da pe brazdă sau ar dispărea din peisaj, toate ar merge strună. În asemenea cazuri, atenția membrilor nu se îndreaptă spre familie ca un întreg, nu se caută tratarea unității, nu se examinează relațiile șubrede în ansamblul lor, ci doar se îngrămădește vina, din nou și din nou, asupra celui care a fost desemnat țap ispășitor.

Iată-l pe „Dan” pășind pragul adolescenței. Un anume incident îi modelează sau, mai bine zis, îi deformează imaginea de sine. De sărbători, „Dan” și familia lui merg într-un loc îndrăgit de toți. Când se face timpul de plecare, familia își strânge lucrurile și pleacă, dar rămâne ceva în urmă. Nu este vorba de locul de vacanță preferat. Este ceva mai mult decât pisica sau termosul. L-au uitat pe „Dan”! Această experiență reprezintă un fel de metaforă a disfuncției din familie, iar „Dan” trage concluzia că poate ar fi mai bine fără el. Dacă pur și simplu s-ar rătăci, poate că familia lui va fi sau ar deveni o familie perfectă.

Descoperindu-și valoarea personală

Lucrurile s-au agravat când a murit tata. Însă „Dan” este o persoană cu totul remarcabilă. Așa cum știi, spiritul omului nu este ușor de supus. În ciuda vitregiilor – dovezile unui trecut murdar, vina de țap ispășitor, coaliția potrivnică a familiei, zâmbetele răutăcioase și gesturile disprețui-

toare –, „Dan” reușește cumva să se prindă de ideea că, indiferent de ce cred ceilalți, el este deosebit. Își are locul său în viață, are un destin, o misiune și, în cele din urmă, își aduce la îndeplinire propriul proiect care îi aduce un succes nebănuit.

Cu toate acestea, frații lui întregesc vechea poveste; își bat joc de realizările sale. Încearcă să-l determine să se extindă mai mult decât îi permit resursele pentru a-și dovedi valoarea înaintea lor, însă „Dan” refuză. În fața realizărilor sale, ei sunt în stare chiar să o întoarcă pe mama lui împotriva sa. Ei reușesc să și-o facă aliat, calificându-i geniul drept nebunie. Probabil că această stare de lucruri îl rănește profund.

În cele din urmă, caseta familiei rulează din nou. De data aceasta sonorul este tare – dat la maximum, pe o mega scară de concert. „Dan” devine țapul ispășitor nu doar pentru familie, ci pentru întregul popor. Moare de o moarte rușinoasă – pe o cruce romană.

Cum s-a schimbat familia lui „Dan”

Totuși, la piciorul acelei cruci vechi și aspre, se întâmplă ceva. Se întâmplă ceva cu familia lui Isus. Ai observat? În Faptele Apostolilor, chiar în introducerea acestui glorios raport despre viața bisericii după înălțarea lui Isus, Scriptura spune: „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri” (Fapte 1,14). Ce făceau toți acei oameni? Stăruiau în rugăciune. Iar pasajul continuă: „împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui”.

Răsfoind filele Noului Testament, descoperim două cărți mici, despre care mulți cred că au fost scrise de doi dintre frații lui Isus, Iacov și Iuda. Iată cum se prezintă Iacov în introducerea epistolei sale: „Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus

Hristos”. Iacov, un rob al lui Isus! Iar în cap. 2, vers. 1, vorbește despre „Domnul nostru Isus Hristos, Domnul slavei”. Impresionant! Ajungem și la Epistola lui Iuda. În versetele 1 și 2, citim: „Iuda, rob al lui Isus Hristos, și fratele lui Iacov” (ce frumos sună!), „către cei chemați, care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl, și păstrați pentru Isus Hristos: îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite”. Versetul 4 se referă la Isus, „singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos”.

La piciorul crucii vechi și aspre, se întâmplă ceva care transformă filmul uzat al casetelor de familie. Se întâmplă ceva care convertește spiritul acuzator în evlavie. Familia lui Isus, așa imperfectă cum este, devine o familie a credinței.

Mesajul povestirii, de fapt mesajul Evangheliei, este acesta: transformarea din familia lui Isus nu reprezintă un caz izolat. Aceeași schimbare poate avea loc în familia ta și a mea, în orice familie cu care venim în contact.

„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți primi pe împereună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.” (Efeseni 3,14-21)

Traducere: Oana Pascu

Este doctrina Tri-Unității o invenție omenească?

Adventismul și doctrina Trinității

De când adevărul curat se poate predica în mod relativ liber, eroarea are, în mod inevitabil, mai mare libertate de circulație. Spirite neliniștite, nu întotdeauna arogante, dar lipsite de simțul proporțiilor unei asemenea îndeletniciri, se simt chemate să pună sub semnul îndoielii învățăturile Bisericii. Îndoiala are rolul ei constructiv și creativ, dacă cercetătorul este sincer, modest și docil. Dar dacă îndoiala lui devine o profesiune de credință, alimentată de o mândrie specific religioasă, ea îi viciază cercetarea, în ciuda sincerității și nobileții scopului. Așa se face că se ridică în zilele noastre spirite pornite la război total împotriva lui Ellen White, împotriva Judecării de cercetare și a mai tuturor interpretărilor adventiste istorice. Alții încearcă să-L facă mai bun (!) pe Dumnezeu Bibliei, susținând – împotriva tuturor evidențelor Cuvântului ! – că Dumnezeu niciodată nu ia viața nimănui. În fine, o altă categorie, preocupată de destinele Bisericii, încearcă să țină în loc progresul cercetării biblice, susținând că Biserica noastră ar trebui să rămână la părerile Părinților adventiști (pionierilor), în orice privință. Între aceștia din urmă se poate considera și noua mișcare antitrinitară (semiariană), care dorește să reînvie părerile pe care o parte importantă a pionierilor noștri americani din sec. XVIII le aveau cu privire la Dumnezeu. Erwin Kane și Russell Holt au dovedit că, până pe la anii 1890, ideile antitrinitare erau dominante printre adventiști; că,

între 1890-1900, diverse declarații ale lui Ellen White au dirijat teologia adventistă înspre trinitarism; și că, până la 1930, orice teologie adventistă antitrinitară a murit o dată cu Părinții care o susținuseră, iar trinitarismul a devenit poziția standard a Bisericii până astăzi.¹ Dar acesta nu este singurul detaliu teologic în care Biserica și-a schimbat poziția. Și mărturisirea noastră fundamentală este că noi nu avem alt crez decât Scriptura.

După încercările lui Ellet Waggoner și Alonzo Jones, în 1888, de a ne confrunța mai serios, între altele, cu dumnezeirea Mântuitorului și după îndemnul repetat ale lui Ellen White, care ne-a trimis mereu la Biblie, credința în doctrina Sfintei Trinități este atât de comună între noi, încât cei mai mulți nici nu știu că altădată reprezentanți influenți ai Bisericii noastre învățau și scriau ceva destul de diferit. Acei Părinți, pe care-i respectăm, credeau că trinitarismul ar fi un împrumut păgân, pe care ni l-ar fi transmis Biserica Catolică.

După 1980, a apărut o nouă generație de antitrinitari, căutând să o tragă și pe Ellen White (post-mortem!) de partea lor și trâmbițând că acceptarea doctrinei Trinității ar fi apostazia „Omega”.² De câțva timp, au apărut materiale și în limba română, în special cartea lui Allen Stump („Criza Omega în Adventism”), care este expusă și pe web³ și pusă în circulație de un frate român care are nevoie de o nouă convertire. Descoperirea că mulți Părinți ai Bisericii noastre au fost antitrinitari sau

Florin Lăiu

*lector, Institutul
Teologic Adventist*

cel puțin semiarieni ne atenuează însă zelul de a-i condamna pe acești învățători noi, care vor să ne întoarcă la unele din „cărările vechi”. Pot fi și ei sinceri. Dar suntem datori să ne apărăm credința și frățietatea.

Antitrinitarismul (sub numele de arianism)⁴ a bântuit întreaga Biserică în sec. IV-V, după ce unii cochetaseră cu idei asemănătoare încă din sec. III. După înăbușirea lui prin forță militară și politică în sec. VI-VII, el s-a ridicat din nou în aripa umanistă a Reformei, sub numele de socinianism sau unitarianism, lăsând unele rămășițe prin Ardeal. Se poate ca și saba-tarienii ardeleni să fi fost de aceeași concepție.

Unitarianismul a influențat gândirea unor învățați protestanți, între care și a fizicianului Sir Isaac Newton.⁵ Mai nou, în sec. XIX era la modă, în anumite cercuri americane, de unde a fost preluat din aer de unele noi confesiuni, care au confundat prea mult protestantismul cu anticatolicismul⁶, și de gânditorii comози, care au preferat raționalismul înaintea Scripturii.

Ce învață Biblia

Antitrinitarismul se întemeiază pe principiul umanist-raționalist că adevărul este întotdeauna „rațional”, nimic nu poate fi suprarational. Întrucât doctrina Tri-Unității este paradoxală – există *Un Singur Dumnezeu* în *Trei Persoane* –, ei o resping, aducând și unele argumente din Biblie, în mod selectiv și tendențios. Dar Biblia este foarte categorică în privința aceasta. Deși ea nu folosește cuvinte ca *Triadă* sau *Treime* și *Trinitate*⁷ pentru a se referi la Dumnezeu, noțiunea este perfect exprimată în diferite locuri biblice⁸, cea mai proeminentă fiind formula baptismală:

Matei 28,19: „Duceți-vă și faceți discipoli din toate națiile, botezându-i în Numele [singular] **Tatălui, al Fiului și al Spiritului Sfânt!**”

Pe lângă faptul că Biblia se referă frecvent la Dumnezeu ca

Tată, Fiu și Spirit Sfânt, ea accentuează că Fiul și Spiritul sunt individualități distincte, având natură divină în sensul propriu și deplin al cuvântului. Domnul Isus este *locuirea în trup a naturii divine în toată plinătatea ei* (Col. 2,9). De aceea, El este Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului:

Tit 2,13: „așteptând fericita noastră speranță, manifestarea glorioasă a **marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos**”.

Ioan 20,28: „... Toma l-a zis [lui Isus]: **Domnul meu și Dumnezeul meu**”. Rom. 9,5: „... și din ei S-a născut, trupește, **Hristos**, care este deasupra tuturor, **Dumnezeu binecuvântat în veci**.” (Expresia se referă la Tatăl în Rom. 1,25;

timp, în Persoana Sa unică, două naturi: una divină, eternă, și alta umană, creată prin concepțiune supranaturală. El este Temeiul și Finalitatea a tot ce există, A și Z (Primul și Ultimul), Domnul, Dumnezeu Cel Atotputernic,⁹ Cel Viu (Singurul Nemuritor), deși, ca om, a murit și a înviat. El are cheile morții și ale învierii (Ap. 1,17-18). Ellen White confirmă:

„Cele două naturi au fost în mod tainic împletite într-o *Singură Persoană* – Omul Isus Hristos. În El locuia întrupată toată plinătatea dumnezeirii. Când Christos a fost crucificat, natura Sa umană a fost aceea care a murit. Dumnezeirea n-a slăbit și n-a murit. Acest lucru ar fi fost

2 Cor. 11,31; Mc. 14,61.) 1 Ioan 5,20,21: „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat o inimă ca să cunoaștem pe **Cel Adevărat**; și astfel suntem în **Cel Adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul Adevărat și viața veșnică**. Copilașilor, feriți-vă de idoli!” (vezi și Ioan 17,3). Ioan 1,1: „... Cuvântul era cu Dumnezeu, și **Cuvântul era Dumnezeu**” (de aceeași natură cu Dumnezeu).

Omul Isus Hristos este singura Ființă născută pe acest pământ Căreia I s-a dat să aibă viața în Sine, să se împărtășească deplin de natura divină (Ioan 5,26), ceea ce înseamnă că El a avut în același

imposibil.” (E. G. White, *Lift Him Up*, 76)

În Exodul 3, Persoana Divină care i Se descoperă lui Moise este numită mai întâi Solul Domnului, apoi Dumnezeu și Iahwé, „Eu sunt Cel ce Sunt”. Această Persoană nu poate fi alta decât Domnul Hristos, cel care este una cu Tatăl. Iar Ioan arată că El este Iahwé, Acela a Căruia slavă a văzut-o Isaia în cap. 6 (Ioan 12,37-43).

Există însă și afirmații și expresii biblice pe care semiarieni le speculează în favoarea antitrinitarismului. Dacă Isus este Întâi-născutul întregii Creații (Col.

1,15), nu înseamnă că este prima ființă creată din univers, ci așa cum David este numit întâi-născutul împăraților pământului, adică între toți fiii lui Dumnezeu, are poziția fratelui mai mare, nu neapărat în sens cronologic (Ps. 89,20.27). În Ioan 1,14, „singurul născut din Tatăl” este o traducere greșită, în loc de „Singurul Fiul la Tatăl”. De aici și expresia credală „născut, iar nu făcut”, compromis de natură semiariană, este un joc de cuvinte care nu spune nimic, venit dintr-o imaginație de sorginte necreștină (nașterea Athenei din capul lui Zeus, emanații de eoni / entități eterne din Dumnezeu ș. a.).

Înșușirea Numelui Sacru (cf. Exod 3), repetat și în Apocalipsă (1,7-8 „este, era și vine”), și afirmația că Antitipul lui Mehisédek este „fără început al zilelor...” (Ev. 7,3) arată că divinitatea Fiului este de aceeași esență cu a Tatălui. De ce se numește atunci Fiul? În mod straniu, semiarianismul cu care ne confruntăm socotește că Dumnezeu este doar un *titlu* cu care Hristos a fost onorat de Tatăl, în timp ce „Fiul” ar avea neapărat o semnificație fizică – progenitură.

În realitate, Fiul este un nume poetic, un uz al limbajului nostru pământesc, limitat, pentru a indica atât comuniunea în iubire și putere a celor două Persoane, cât și *rolul* de subordonat pe care Hristos Și l-a asumat voluntar, înainte de a fi lumea. El va păstra acest rol chiar și după încheierea marelui conflict din univers, ca exemplu divin, suveran, că supunerea față de Dumnezeu este o onoare, nu o înjosire.¹⁰ Isus încă numește pe Tatăl Dumnezeu Lui, închinându-I-Se astfel.¹¹ Isus a fost și va rămâne Exemplu, chiar pentru îngeri, nu numai pentru oameni. Aceasta însă nu reduce nimic din divinitatea Sa absolută. Scriptura vede, în această relație paradoxală de egalitate și subordonare simultană, un model al familiei creștine.¹²

Spiritul Sfânt este, de asemenea, o Persoană Divină, nu o energie impersonală, întrucât are însușiri personale.¹³ El este numit Spiritul lui Dumnezeu sau Spiritul lui Hristos (1 Pt. 1,11), pentru că El reprezintă atât pe Tatăl, cât și pe Fiul, pretutindeni și concomitent, împlinind voia amândurora. El este însă o Individualitate distinctă de Tatăl și Fiul, nu este doar suflarea, mintea sau puterea sufletească a Domnului, așa cum învață unii.¹⁴ Ellen White afirma în 1905:

„Mângâietorul, pe Care Hristos a promis să-L trimită după înălțarea Sa, este Spiritul Sfânt în toată plinătatea Dumnezeirii, manifestând puterea harului divin către toți cei ce primesc pe Hristos și cred în El ca Mântuitor personal. Există Trei Persoane care formează această Triadă cerească. În numele acestor Trei Mari Puteri – Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt – sunt botezați cei care primesc pe Hristos prin credință vie. Și aceste Puteri vor conlucra cu supușii ascultători ai cerului în eforturile lor de a trăi noua viață în Hristos”.¹⁵

Ca încheiere, lăsăm pe cititor să conchidă dacă doctrina noastră se regăsește în cuvintele Bibliei:

„Grația Domnului Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și comuniunea Spiritului Sfânt să fie cu voi toți! [aleși]... după preștiința lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea făcută de Spiritul Sfânt, spre ascultare și spre stropirea cu sângele lui Isus Hristos”. (2 Cor. 13,14; 1 Pt. 1,2).

¹ Vezi Russell Holt, „The Doctrine of the Trinity in the Seventh-day Adventist Denomination: Its Rejection and Acceptance” (Term paper, Seventh-day Adventist Theological Seminary, 1969), 25. După de Jerry A. Moon, Ph.D., „The Adventist Trinity Debate”, Andrews University Seminary Studies, Vol. 41, No. 1, 113-129, Copyright © 2003.

² „The Doctrine of the Trinity in Adventist History”, *Liberty Review* [5250 Johnstown Road, Mt. Vernon, Ohio], October 1989, 4-5, 7-8. Cf. Lynnford Beachy, *Adventist Review Perpetuates the Omega*, *Old Paths* [Smyrna Gospel Ministries, HC64, Box 128-B, Welch, WV], vol. 8, no. 7, July 1999, 1-14. Vezi în special Clayton, n. 6 above; and Bob Diener, *The Alpha and the Omega* (Creal Springs, IL: Bible Truth Productions, n.d.[ca. 1998]), videocasetă.

³ Vezi <http://wald.heim.at/schwarzwald/520974/COA.htm>.

⁴ De la cărturarul și prezbiterul Arius din Alexandria (260-336 e.n.),

⁵ Vezi <http://www.americanunitarian.org/History/briefhistory.htm>.

⁶ Unele ramuri adventiste după 1844, Martorii lui Iehova, Cristadelphia și alții.

⁷ Termeni introduși de Teofil de Antiohia (180 e.n.), „Ad. Autol.”, II, 15, și de Tertullian de Cartagina (160-225 e.n.) în *Tratat contra lui Praxeas*.

⁸ Is. 63,9-10; Rom. 15,16.30; 1 Cor. 6,11; Gal. 4,6; Ev. 9,14. Face excepție glosa din 1 Ioan 5,7, despre care s-a dovedit că este o adăugire târzie, nu aparține scrisorii lui Ioan (vezi *Greek New Testament*, Stuttgart, orice ediție, la 1 Ioan 5,7). Dar formula baptismală din Matei 28 este pe nedrept atacată de antitrinitari. Ea este atestată în toate manuscrisele vechi și este în armonie cu toată învățătura biblică.

⁹ Ap. 1,8.11; 21,6; 22,13; cf. Is. 41,4; 48,12 *Iahwé*.

¹⁰ In. 14,28; Fil. 2,6-11; 1 Cor. 15,27-28.

¹¹ Mc. 15,34; In. 20,17; Ap. 3,12.

¹² 1 Cor. 11,3.7-9.11-12; Ef. 5,22-33; Col. 3,18-21; 1 Pt. 3,1-7.

¹³ Is. 63,10; 2 Cor. 3,17; Ef. 4,30; FA 5,3-4; Mc. 3,29; FA 7,51.

¹⁴ Mt. 12,31-32; Mc. 12,36; 13,11; Lc. 2,26; 3,22 cf. Gen. 1,2; In. 14,16-17.26; FA 1,8; 13,2.4; 15,28; 16,6; 20,28; 1 Cor. 6,19; 1 Pt. 1,12.21; Iuda 1,20; Is. 48,16.

¹⁵ Ellen White, *Special Testimonies*, Series B, No. 7, pp. 62, 63 (1905).

Iona, capitolul 5

Valeriu Petrescu

director, Departament
Școala de Sabat /
Lucrarea Personală,
Uniunea Română

S
c
e
n
a
r
i
i

Trebuie să încep cu o mărturisire. Cu mai multe luni în urmă, când am citit pentru prima oară manuscrisul lecțiilor despre Iona, m-am revoltat în sinea mea, gândindu-mă că este o pierdere de timp ca un trimestru întreg să studiem doar o foaie din Biblie. Atât ocupă cartea lui Iona în Biblie – o singură foaie. Dar, pe măsură ce am recitat din nou și din nou cartea lui Iona, am constatat că un trimestru este totuși prea puțin pentru a cuprinde toate adâncimile semnificative ale acestei foi a Bibliei. Trimestrul s-a terminat și îmi dau seama că este încă mult de aflat din istoria vieții acestui profet. De fapt, mi s-a confirmat încă o dată gândul că viața cuprinde în sine mult mai multe idei decât vor putea vreodată să reflecte ideile teoretizate și adunate în sisteme.

Cartea lui Iona este atât de semnificativă fiindcă istoria acestui profet este extrem de asemănătoare cu experiența multora dintre noi. Făcând un joc de cuvinte, istoria lui Iona este tare mult istoria lui Ion, un Ion generic, în care mă regăsesc eu, adventistul român al secolului XXI. Asemănările sunt atât de frapante, încât mă întreb dacă nu cumva această carte profetică atipică n-a fost scrisă special pentru zilele noastre.

Însă ceea ce mă fascinează cel mai mult la cartea lui Iona sunt acele părți ale narațiunii care lipsesc. O primă lipsă care mă incită este cea privitoare la cele trei zile petrecute de Iona în pântecul chitului. Ce-o fi făcut Iona acolo tot acest timp? Ce gânduri i-or fi bântuit mintea plină de pre-judecăți și suficiență? Rugăciunea lui nu poate să-i fi ocupat tot timpul, deși ea este o chintesență a gândirii lui teologice.

O altă lipsă majoră a narațiunii este cea privitoare la drumul lui Iona de la țarmul mării până la Ninive. Și nu atât nararea călătoriei în sine mă provoacă, ci gândurile care l-au frământat pe Iona pe parcursul acestui drum. Să fii obligat să faci ceva în care nu crezi, să fii forțat să mergi într-un loc pe care-l detești nu creează o stare de spirit tocmai plăcută. Care or fi fost gândurile pe care le-a depănat Iona cu sine

însuși? Cine poate ști?

Dar ceea ce mă intrigă cel mai mult este lipsa capitolului 5 al cărții lui Iona. Dincolo de rațiunea estetică, artistică și didactică a finalului deschis al cărții, simt o curiozitate greu de înfrânt cu privire la ce s-a întâmplat după rostirea acelei întrebări retorice a lui Dumnezeu: „Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!” (Iona 4,11).

Aș da nu știu ce să pot afla care a fost răspunsul lui Iona și care a fost cursul vieții lui din acea clipă până la final. Din rațiuni care transcend rațiunea umană, acest capitol 5 n-a fost scris niciodată, deși el se află scris în cărțile din ceruri. Aștept cu nerăbdare să-l pot citi cât mai curând! Dar până atunci nu mă pot opri să nu mă întreb ce s-a întâmplat oare în realitate. Și gândurile acestea mă bântuie nu atât de mult cu privire la Iona, cât mai degrabă cu privire la toți Iona (sau Ion) moderni. Așa că mi-am imaginat niște scenarii (de, boală veche, moștenită încă din iarna lui '89!) care ar putea fi tot atâtea capitole 5 ale cărții lui Iona.

1. Iona nu mai vrea să fie profet (sau din nou spre Tars)

Ca răspuns la întrebarea de final pe care Dumnezeu i-o adresează, Iona se hotărăște să nu se mai lase niciodată forțat de Dumnezeu să ducă o solie care este contrară părerilor lui despre dreptate. Convins că îndurarea lui Dumnezeu pentru locuitorii din Ninive este nejustificată și simțindu-se în pericol de a fi trimis și mai departe cu solii similare și la alte cetăți asiriene, Iona se ridică, întoarce spatele cetății Ninive și pornește din nou spre Tars. De data aceasta va încerca să facă drumul pe uscat. E oricum mai sigur decât pe mare. Va avea grijă să se protejeze de soarele arzător și va fi ferit de primejdia furtunilor.

De ce apucă Iona din nou drumul spre Tars? Poate părea bizar, dar se potrivește

destul de bine cu tot comportamentul său de până acum. El nu poate accepta planurile lui Dumnezeu. Pentru el, dreptatea, așa cum o concepe el, este mai importantă decât mila. Nu poate înțelege că „... Eu sunt Domnul, care fac milă, dreptate și judecată pe pământ!” (Ieremia 9,24). La fel ca Petru mai târziu, și Iona crede că judecata lui este superioară celei a lui Dumnezeu. Și el este gata să rostească, prin atitudinea sa, ce avea să exprime Petru: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16,22). Și lui i se potrivește răspunsul Mântuitorului: „Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri ale oamenilor” (Matei 16,23).

Cred că aici este cheia acestei atitudini. Iona (ca și Ion de altfel) nu poate accepta să-și subordoneze propriile idei planurilor lui Dumnezeu. El nu poate accepta că judecata semenilor nu-i aparține. Știind că este profet, el crede că este îndreptățit să rostească propriile-i sentințe, uitând ceea ce Dumnezeu a spus dintotdeauna: „Duceți-vă și învățați ce înseamnă: 'Milă voiesc, iar nu jertfă!'” (Matei 9,13). Sigur, mi-e destul de ușor să vorbesc despre Iona, dar, când îmi aduc aminte că el nu este decât un *alter ego* al meu, mă întreb dacă nu cumva și eu sunt mai degrabă dispus să renunț la chemarea lui Dumnezeu la slujire decât la ideile mele despre dreptate.

Desigur că, pentru Iona (și nu mai puțin pentru Ion), și fascinația Tars-ului joacă un rol în luarea acestei hotărâri de a renunța la slujirea sa specială. În definitiv, la Tars va fi scutit de aceste chinuotoare lupte sufletești. Acolo va putea face ce-și dorește. Acolo, departe de fața Domnului, va fi în sfârșit liber să fie el însuși. Și când privesc la ceea ce se întâmplă azi, îmi dau seama că acest scenariu se potrivește din ce în ce mai mult nu lui Iona, cel de demult, ci nouă, celor de azi.

2. Iona este lepădat ca profet (sau când Cuvântul Domnului nu-ți mai vorbește)

Când vocea îndurerată a lui Dumnezeu rostește acea afirmație a iubirii Sale eterne pentru omnirea pierdută în păcat: „Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!” (Iona 4,11), se rostește și sentința cu privire la Iona: „Ce aş mai fi putut face viei Mele, și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni? Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul, ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi curățită, nici săpată, spini și pâlămidă vor crește în ea! Voi porunci și norilor să nu mai ploie peste ea” (Isaia 5,4-6).

Dumnezeu oferă nenumărate șanse pentru mântuire oricui, dar El poate retrace binecuvântarea chemării Sale la o slujbă specială, atunci când cel chemat se împotrivește cu îndărătnicie chemării divine. Nu pot să nu mă gândesc la experiența tristă a celor doi bărbați chemați de Dumnezeu la slujba de profet, la începuturile mișcării milerite – William Foy și Hasen Foss, care au refuzat chemarea specială la slujire. Mărturia lor ulterioară este cutremurătoare. Durerea care răzbate din conștiința faptului de a fi lepădat de Dumnezeu, când ai fi avut privilegiul de a fi un slujitor al Său, nu poate fi egalată decât de durerea celor ce vor fi pierduți pentru veșnicie.

Un profet lepădat este cea mai dureroasă contradicție de termeni. Să fi fost purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, imputernicit să duci vestea bună a mântuirii, și să fi fost lepădat datorită împotrivirii tale constante constituie cel mai trist lucru ce i se poate întâmpla

cuiva. Într-un sens foarte direct, noi am fost chemați ca purtători de lumină. Nouă, Dumnezeu ne-a încredințat „slujba împăcării”.

Chemarea noastră este extrem de clară: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împăratească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,9). Mă tem ca nu cumva acest scenariu al capitoului 5 al cărții lui Iona să devină realitatea experienței lui Iona cel de azi! Ar fi teribil de trist!

3. Iona duce Ninive la apostazie (sau cum să-i pierzi pe cei deja câștigați)

Ei bine, acest scenariu poate părea incredibil și totuși există precedente care fac din el ceva teribil și posibil. Supărat că prestigiul său de profet a avut de suferit, Iona se gândește cum ar putea face să repare „greșeala” lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu crede că acești netăiați împrejur chiar merită harul Său, Iona îi va demonstra cât de mult S-a înșelat. El va face tot posibilul să arate că, în inima lor, ei au rămas tot idolatri și că pocăința lor este una de suprafață. Cei care nu sunt din Israel, orice le-ai face, rămân tot păgâni.

De fapt, așa ceva chiar se poate întâmpla. Nu degeaba Mântuitorul este atât de vehement la adresa fariseilor: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre... Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi înconjurați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință; și după ce a ajuns un tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă” (Matei 23,13.15).

Și apoi mai este și precedentul lui Balaam, care îi târâște pe copiii lui Israel să păcătuiască (Numeri 30,16). Dacă nu-i poate blestema prin cuvinte, aduce nenorocire asupra lor prin ceea ce instigă să se facă. Atitudinea lui s-ar putea să fie molipsitoare.

Un evanghelist pe care îl ascult cu mare plăcere a rostit cu amărăciune o butadă. El spunea că este posibil ca, prin atitudinea noastră, să desfășurăm niște evanghelizări totale după modelul celei descrise în Geneza 34. După ce locuitorii cetății sunt „evanghelizați”, sunt și „botezați” după obiceiul timpului și apoi sunt... uciși. De prea multe ori oamenii care au aflat despre Dumnezeu și au acceptat să se boteze sunt apoi... uciși. Nu neapărat cu sabia, căci se poate și cu... vorba sau cu nepăsarea, cu lipsa de înțelepciune.

Mi-e greu să-mi imaginez un astfel de scenariu și totuși, când văd cât de mulți dintre cei care află despre harul lui Dumnezeu și-l primesc în inimile lor, intrând în biserică, mor apoi uciși de cine știe ce cauze, mă întreb dacă nu cumva și acesta poate fi un scenariu realist.

4. Iona evanghelizează Asiria (sau apogeul misiunii)

Străpuns în inima sa de cuvintele pline de iubire ale lui Dumnezeu: „Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!” (Iona 4,11), Iona devine alt om. Se scoală în grabă și, mulțumind lui Dumnezeu pentru îndelunga Lui răbdare cu el, pornește prin toate cetățile Asiriei. Aș putea parafraza și spune că „a început din Ninive, în toată Asiria și până la marginile pământului”.

Luminos tablou, nu-i așa? Profetul morocânos și îndărătnic, pe care Dumnezeu trebuie să-l forțeze să-și îndeplinească misiunea, se schimbă deodată. Inima lui

aspră și răzbunătoare este copleșită de iubirea lui Dumnezeu. El își dă seama că iubirii manifestate de Dumnezeu pentru el nu poate să-i răspundă decât tot cu iubire. Iona pare să fi înțeles că împlinirea poruncii lui Dumnezeu înseamnă: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău” și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22,37.39).

Și iată-l pe Iona organizând biserica din Ninive, ca Pavel mai târziu, și pornind din cetate în cetate să vorbească despre harul nemărginit al lui Dumnezeu. Noua lui solie nu mai este de mult: „Încă patruzeci de zile

și Ninive va fi nimicită” (Iona 3,4 u.p.), ci: „Dacă Ninive n-a fost nimicită, și voi puteți fi salvați.” E chiar solia pe care Dumnezeu vrea s-o dea lumii. Și nu numai cetății Ninive, nu doar Asiriei, ci întregii omeniri.

Desigur, scenariul pare ireal. Cum ar putea îndărătnicul profet să facă așa ceva? Cum s-ar putea schimba el așa de mult, încât să-și îndeplinească misiunea până la capăt? Răspunsul este unul

singur: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4,6 u.p.). De fapt, acesta este singurul scenariu acceptabil din perspectiva lui Dumnezeu. El nu va lăsa ca îndărătnicia sau comoditatea lui Iona să lipsească omenirea de harul Său.

2004 – Anul Mondial al Misiunii

Când am scris aceste scenarii, n-am putut deloc să mă desprind de marea provocare pe care Dumnezeu ne-o face nouă, tuturor celor care, într-un fel sau altul, am fost chemați ca purtători Săi de cuvânt. Că Iona vrea sau nu vrea, Dumnezeu îl cheamă la slujire. Că îi place sau nu lui Iona, Dumnezeu îl trimite la Ninive. Judecățile de valoare ale lui Iona cu privire la locuitorii acestei cetăți n-au nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Prejudecățile lui Iona sunt lipsite de consistență. Agenda lui Dumnezeu n-are decât un punct: „Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 18,32).

Anul 2004 reprezintă cea mai mare provocare pentru Biserica Adventistă din România. Chemaarea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi este: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!” (Iona 3,2). Strigarea este aceasta: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18,4). Este nevoie de fiecare Iona (sau Ion, sau Ioana) pentru ca fiecare ninivit să audă chemarea îngrijorată a harului lui Dumnezeu.

Tu poți scrie în propria-ți viață capitolul 5 al cărții vieții tale. Îl poți umple cu bucuria de a fi împreună lucrător cu Dumnezeu la salvarea semenilor tăi. Poți împodobi acest capitol al vieții tale cu multe stele. Ninive te așteaptă! Și Dumnezeu de asemenea!

Cât de mare este Dumnezeuul tău?

Dacă suntem destul de curajoși pentru a pune această întrebare, Dumnezeu este destul de mare pentru a da un răspuns la ea.

Povestirea de față vorbește despre o tânără care era internată în spital împreună cu fiica ei, elevă la școala primară. Mama tocmai aflase că fiica ei era pe moarte.

Mama a lăsat-o pe fiică în spital, s-a urcat în mașină, a închis geamurile și a început să țipe către Dumnezeu: „De ce? De ce fetița mea?”

Strigătele ei au continuat până când s-a simțit complet epuizată. Era gata să adoarmă când a auzit o voce care spunea: „Îți mulțumesc că vorbești cu Mine. A trecut mult timp de când nu ai mai făcut-o!”

De cele mai multe ori, noi credem că Dumnezeu dorește să audă de la noi doar o vorbire „evlavioasă” – „Doamne, ești atât de minunat; binecuvântează pe cutare-și-cutare în lucrarea misionară; vindec-o pe mătușa Miranda” – și manifestarea încrederii că avem toate răspunsurile și nu avem întrebări pe care să I le punem. Iar când ne simțim furioși, cât de des Îl ignorăm pentru că noi considerăm că Dumnezeu nu Se poate ocupa de sentimentele noastre.

Da, Dumnezeu dorește să audă laudă, închinare și adorare. Dar dorește și ca nouă să ne pese suficient de mult de ceilalți, încât să mijlocim în rugăciune pentru ei. El dorește să asculte și îndoielile noastre, temerile, întrebările noastre – chiar și furia noastră.

Dacă nu putem să-I punem întrebări lui Dumnezeu, care are toate răspunsurile la întrebările vieții, atunci cui putem să-i punem? Îi punem aceste întrebări Lui pentru că El este Însuși Dumnezeu. Este destul de mare să Se ocupe de îndoielile noastre, de temerile, de întrebările noastre – chiar și de furia noastră. Și aceasta este, cred eu, solia din Habacuc.

Inima care întreabă

Habacuc a fost un profet care a trăit în Iuda cândva, înainte de invadarea Ierusalimului în anul 598 î.Hr. El a fost contemporan cu profetul Ieremia. Poporul său trecea printr-o criză spirituală, dăruindu-și respectul și afecțiunea dumnezeilor altor națiuni. Își treceau chiar și copiii prin foc, ca sacrificiu pentru acești dumnezei – își aruncau pruncii în Valea Hinom la fel cum aruncau gunoiul la groapă. Poporul nu numai că își sacrifică pruncii, își sacrifică și principiile morale. Dreptatea era cumpărată cu bani de cel care dădea cel mai mult.

Cartea lui Habacuc prezintă un dialog între profet și Dumnezeu. Habacuc avea întrebări, una dintre acestea fiind: „De ce le merge bine celor răi?” Așa că L-a întrebat pe Dumnezeu.

Unii au susținut că Habacuc avea prea puțină credință, de aceea Îi punea întrebări lui Dumnezeu. Și era clar că era în minoritate. Profeții sunt, de obicei, purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu.

Habacuc a fost primul profet care L-a întrebat pe Dumnezeu „De ce?” Dar nu a făcut aceasta dintr-un spirit de răzvrătire. Până și numele său, Habacuc, înseamnă „a îmbrățișa”. Dumnezeu știa că țelul vieții lui Habacuc era acela de a-L primi pe El. Dar Habacuc avea nevoie de asigurarea

**Bonita Joyner
Shields**

*editor adjunct,
Adventist Review*

că Dumnezeu nu Își abandonase poporul. La fel cum tu și eu avem nevoie de asigurarea că Dumnezeu este prezent atunci când lumea din jurul nostru ar dori să ne convingă că nu este așa.

De ce le merge bine celor răi?

„Dumnezeul nostru, cât trebuie să mai cer ajutorul Tău înainte ca Tu să auzi? Cât trebuie să mai treacă până când Tu ne vei izbăvi?... De ce permiți să existe violență, nelegiuire, crime... peste tot? Legile sunt călcate în picioare; dreptatea este mereu ocolită.” (Habacuc 1,2-4)

Corupția, înșelăciunea, abuzul de putere: parcă ar fi titluri din ziarele noastre. Și, dacă suntem cinstiți față de noi înșine, aceste vicii erau prezente în mijlocul poporului lui Dumnezeu atunci, așa cum sunt prezente și în rândul poporului lui Dumnezeu de acum.

Ce poți să faci când necinstea și nedreptatea din această lume par să nu fie luate în seamă? Cu cine vorbești când lupta și conflictele abundă?

Domnul a răspuns întrebării puse de Habacuc, dar nu sunt sigur că lui Habacuc i-a plăcut acest răspuns!

Poate că nu credeți, dar...

Dumnezeu i-a spus lui Habacuc că babilonienii aveau să fie instrumentul Lui pentru pedepsirea poporului Său (vers. 5.6). Babilonienii, un popor nemilos și sălbatic, erau și cel mai arogant și mândru popor de pe fața pământului. Ei nu știau altă cale decât violența. Se repezeau asupra dușmanilor ca un vultur asupra prăzii.

Habacuc era indignat. Dacă vreți cu adevărat să înțelegeți de ce era atât de revoltat, imaginați-vă că Dumnezeu i-a trimis pe Adolf Hitler, pe Saddam Hussein sau pe Osama ben Laden în țara voastră, ca instrumente pentru aplicarea dreptății!

Ce faci când voia lui Dumnezeu pare să fie atât de incredibilă? Spre cine te întorci când ceea ce Dumnezeu îți cere să faci te înspăimântă sau chiar te înfurie?

Acest răspuns din partea lui Dumnezeu era prea greu de înțeles de către Habacuc. El trebuia să-l pună încă o întrebare lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a reamintit lui Habacuc faptul că poporul Său – cei neprihăniți – va trăi prin credința într-un Dumnezeu care Se află la cârma evenimentelor.

Doamne, cred că glumești!

„Te folosești de babilonieni pentru a-i judeca și pedepsi pe alții... Nu sta tăcut în timp ce ei distrug un popor care este mai bun decât ei.” (vers. 12.13)

Nu este interesant modul în care Dumnezeu Se folosește de cei mai neobișnuiți candidați pentru a-I îndeplini voia?

Oscar Schindler era un om care, conform standardelor creștine, nu ducea o viață neprihănită. El nici măcar nu profesa creștinismul. Era alcoolic și afemeiat, printre altele. Totuși a salvat viețile a mai mult de 1.300 de evrei în timpul celui de-al doilea război mondial, scăpându-i de persecuțiile și barbaria ajunse la apogeu. Schindler, un om bogat, nu și-a investit banii la bursa din Wall Street, ci la bursa sufletelor omenești. A murit sărac, salvându-i pe „Schindler-evrei”.

Cu cine vorbești când vezi că cel vinovat scapă nepedepsit? Către cine te întorci când vezi că cei care înjunghie pe la spate și omoară caractere sunt promovați?

Habacuc nu știa cum avea să-i răspundă Dumnezeu la întrebare. Cum se putea răspunde la ea? Ce gândea Dumnezeu, trimițându-i pe babilonieni să pedepsească pe poporul Său ales? Dar chiar și cu îndoiala strecurată în suflet, Habacuc era un om cu o credință puternică. El știa că Dumnezeu avea să-i răspundă. Nu-i plăceau întotdeauna răspunsurile primite, dar știa că Dumnezeu avea să îl ia în serios.

Acesta este răspunsul meu final

Dumnezeu i-a trimis lui Habacuc o solie sub forma unei viziuni și i-a spus să o scrie. I-a spus că s-ar putea să dureze mult până când avea să se împlinească, dar să continue să aștepte. Aceasta avea să se împlinească (Habacuc 2,2-4).

Apoi Dumnezeu i-a spus ceva lui Habacuc. Știți cum unele cuvinte pătrund adânc în suflet și

nimic nu le mai poate șterge. Sunt sigur că la fel era și cu această afirmație. Dumnezeu a spus că știa că babilonienii erau aroganți și mândri. Dar El i-a reamintit lui Habacuc faptul că *poporul Său – cei neprihăniți – va trăi prin credință*. Credință într-un Dumnezeu care, în ciuda a ceea ce văd ochii noștri în această lume și care ar dori să ne convingă de faptul contrar, Se află la cârma evenimentelor în continuare. Credință într-un Dumnezeu care, atât prin judecată, cât și prin răscumpărare, acționează întotdeauna din iubire. Credință într-un Dumnezeu mai mare decât gradul de înțelegere cu care Îl tratăm noi; care se poate ocupa de întrebările noastre, de îndoielile, de frustrările, de temerile noastre – chiar și de furia noastră.

Când aveam 12 ani, banii erau puțini în casa noastră. Tata și mama lucrau foarte mult, aveau patru copii și își dădeau silința să-și revină din punct de vedere financiar de pe urma efectelor alcoolismului din trecut.

Îmi aduc aminte de ziua când i-am auzit pe mama și pe tata stând de vorbă. Tata avea nevoie de o haină, dar nu-și putea permite să-și cumpere una. M-am supărat. Trebuia să stau de vorbă cu Cel de Sus.

„Doamne, mama și tata și-au redevotat viețile Ție, merg la biserică și lucrează din greu. De ce nu poate tata să-și cumpere o haină? Ce fel de Dumnezeu ești Tu?”

Am continuat să-L provoc pe Dumnezeu: „Tu spui că ești cu adevărat. Dacă ești cu adevărat, vreau să-i dai tatălui meu o haină – iar eu o să-Ți dăruiesc o săptămână!”

Aceasta se întâmpla într-o sâmbătă.

Stăteam întins pe canapeaua din sufragerie când a sosit mătușa mea, miercuri. Ea i-a spus mamei mele că murise soțul unei membre a bisericii, lăsând o haină

nouă-nouă, pe care acesta nu o purtase niciodată, iar soția lui dorea să o dăruiască. Așa că mătușa adusese haina să vadă dacă i se potrivea tatălui meu.

Această tranzacție nu a reprezentat o pierdere pentru mine.

Stăteam și mă gândeam că *haina nu i se va potrive*.

Tata a intrat în cameră cam în acest moment. Mătușa l-a ajutat să probeze haina, care *i s-a potrivit perfect*.

Mi-am tras pătura peste față pentru ca nimeni să nu-mi vadă lacrimile de pe obraji. *Deci ești cu adevărat!* Și ești destul de mare ca să răspunzi la rugăciunea sfidătoare a unui copil în vârstă de 12 ani.

Nu știu de ce Dumnezeu răspunde la unele rugăciuni, iar la altele, nu. Dar știu că Dumnezeu îmi cunoștea inima și știa ce aveam eu nevoie.

Rugăciunea lui Habacuc / Rugăciunea noastră

În ultimul capitol din cartea lui Habacuc, profetul izbucnește în laude: „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai

fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” (Habacuc 3,17-18)

De ce Îl laudă Habacuc pe Dumnezeu? Dumnezeu nici nu judecase încă pe Iuda și cu atât

mai puțin pe babilonieni. Habacuc probabil că a trăit să vadă împlinirea profeției sale când Ierusalimul a fost atacat de babilonieni, în 597 î.Hr., dar nu mai era în viață pentru a vedea înfrângerea babilonienilor. Fără a vedea măcar rezultatele profeției sale, el a dat glas uneia dintre cele mai frumoase declarații de credință din întreaga Scriptură. De ce?

Deoarece Dumnezeu este destul de mare pentru a Se ocupa de întrebările noastre, de îndoielile, de temerile, de frustrările noastre și de furia noastră. Afirmația: „Cel neprihănit va trăi prin credință” apăra pe Habacuc și pe poporul său de descurajare și disperare și ne va apăra și pe noi de acestea în mijlocul nedreptăților, îndoielilor, întrebărilor și furiei.

Un rabin înțelept a remarcat odată: „Poți să fii supărat pe Dumnezeu și poți chiar să Țipi la El. Dar să nu-L ignori niciodată!”

În momentele noastre de îndoială, să nu ne îndepărtăm de Dumnezeu, ci să ne apropiem de El.

Traducere: Cezar Iliescu

Președintele Conferinței Generale din nou în România

**Adrian
Bocăneanu**
președinte,
Uniunea Română

întâlniri... întâlniri... întâlniri... întâlniri... întâlniri... întâlniri... întâlniri... întâlniri... întâlniri... întâlniri...

Sfârșitul anului a intrat în istoria bisericii noastre prin vizita fratelui Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, însoțit de soția sa, Kari. Aceasta a fost a treia vizită a fratelui Paulsen în România, de la alegerea sa în 1999. Diviziunea Euro-Africa a fost reprezentată de fratele Gabriel Maurer, secretar general.

În luna mai, cu ocazia întâlnirii de primăvară a Comitetului Executiv al Diviziunii, am avut ocazia să-i prezint fratelui Paulsen activitatea bisericii noastre în domeniul televiziunii și l-am invitat pentru o emisiune „În centrul atenției”. Încă de atunci, fratele Paulsen și-a arătat interesul pentru aceasta. Ulterior, vizita a fost stabilită pentru 19-20 decembrie.

A urmat o perioadă de pregătiri, iar sosirea a avut loc vineri, 19 decembrie, la aeroportul Otopeni. La scurtă vreme după sosirea sa, fratele Paulsen a avut o întâlnire cu președintele Ion Iliescu, la Palatul Cotroceni. Fratele Paulsen a fost însoțit de fratele Gabriel Maurer, iar din partea Uniunii au participat Adrian Bocăneanu și Viorel Dima, care realizase negocierile privind această întâlnire. Președintele Iliescu a fost însoțit de dl Victor Opaschi, consilier prezidențial pentru culte.

În cursul întâlnirii, care a durat cca 45 de minute și care s-a desfășurat într-o atmosferă deschisă și caldă, fratele Paulsen a exprimat aprecierea pentru drumul pe care România îl parcurge în direcția integrării europene și pentru rolul dlui Iliescu în acest proces. Fratele Paulsen a prezentat pe scurt viața și misiunea Bisericii Adventiste pe plan mondial și l-a invitat pe dl Iliescu să viziteze sediul Conferinței Generale și instituții medicale adventiste de primă importanță, cum sunt Spitalul Universității Loma Linda și Spitalul Adventist din Orlando, Florida. Dl Iliescu a apreciat relațiile bune dezvoltate între președinție și Biserica Adventistă.

Fratele Paulsen l-a rugat pe dl Iliescu să își exercite influența pentru rezolvarea favorabilă a unor situații mai dificile în domeniul învățământului și al relațiilor interconfesionale la nivel local. Expri-mându-și aprecierea pentru decizia Ministerului Educației ca examenele naționale,

Vizita președintelui Conferinței Generale la Cotroceni

până la bacalaureat inclusiv, să nu fie programate în zile de sărbătoare religioasă, deci nici sâmbăta, fratele Paulsen a solicitat ca și studenții să beneficieze de dreptul de a respecta ziua lor de odihnă prin generalizarea acestei prevederi la nivelul întregului sistem de învățământ. De asemenea, a fost discutată situația creată în localități unde nu există un cimitir al Bisericii Adventiste, iar cimitirul existent este considerat o parte integrantă a parohiei bisericii majoritare. Uneori, înmormântările credincioșilor și aparținătorilor adventiști nu se pot efectua potrivit convingerilor și practicilor noastre. Președintele Iliescu s-a arătat foarte receptiv și s-a convenit ca această chestiune să fie discutată după sărbătorile de iarnă.

La încheierea discuțiilor, cei doi președinți au făcut declarații în fața camerelor de luat vederi ale Televiziunii Române (pentru emisiunea „Universul credinței”) și Centrului Media Adventist. Președintele Iliescu a spus: „Mi-a făcut plăcere să salut în România pe președintele mondial al Bisericii Adventiste. Am avut o discuție plăcută și utilă, un dialog deschis și amical. Noi apreciem rolul Bisericii Adventiste în viața societății noastre, ca un element de stabilitate și coexistență între toate cultele.” La rândul său, fratele Paulsen a transmis poporului român și președintelui Iliescu cele mai bune urări și un An Nou binecuvântat.

Duminică dimineața, 21 decembrie, declarațiile au fost prezentate în emisiunea „Universul credinței” (TVR), iar miercuri seara, 24 decembrie, în emisiunea „În centrul atenției” (Realitatea TV), în cadrul unui amplu interviu cu fratele Jan Paulsen.

În Sabat, fratele Paulsen a participat la servicii divine speciale în capela Institutului Teologic de la București-Cernica. Programul de dimineață a fost consacrat Anului Mondial al Misiunii. După scurte rapoarte, care au ilustrat rolul

pastorilor și al membrilor în acest angajament misionar deosebit, fratele Gabriel Maurer a prezentat inițiative și realizări europene în domeniul misiunii. Fratele Paulsen a predicat despre rolul pe care credința, iubirea, unitatea și ascultarea îl au în misiunea bisericii, bazându-se pe ultimele cuvinte ale Mântuitorului către ucenici înainte de suferințele Sale (Ioan 13-17). Fratele Teodor Huțanu a prefătat Săptămâna mondială de redeșteptare și consacrare pentru misiune (3-10 ianuarie 2004).

Programul de după-amiază a fost prefătat de piese muzicale care evocă nașterea Mântuitorului (Corul ITA și sr. Claudiușă Călin). Fratele Mihai Gâdea, cu sprijinul fraților Valeriu Petrescu, Cristian Modan și Viorel Dima, a fost prezentatorul unui raport al activităților bisericii în relația cu lumea în nevoie. Fratele Paulsen a conturat un tablou al bisericii mondiale în acțiune, dând o atenție specială Chinei, Indiei, Angolei și lumii musulmane. Sora Paulsen, cu

farmecul binecunoscut, a vorbit despre biserica noastră din Africa și răspunsul bisericii la marile provocări, reprezentate de SIDA, sărăcie și război.

Duminică dimineața, fratele Paulsen și soția au plecat spre Bulgaria, în prima vizită în această țară în care biserica realizează o creștere impresionantă.

Selecțiuni ample din programele prilejuite de prezența în țara noastră a fratelui Jan Paulsen au fost transmise prin satelit în Sabatul din 10 ianuarie 2004.

Cei interesați pot comanda, la Centrul Video Adventist, cele două programe și interviul acordat de fratele Paulsen pe o casetă video sau, la cerere, pe două compact discuri la prețul de 150.000 lei (plus taxele poștale acolo unde este cazul).

Comenzile pot fi făcute la adresa str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38a, O.P. 30, București, tel: 0214908590

Kari Paulsen prezintă experiențe din lucrarea mondială a bisericii

O experiență dintr-o mie

Îmi place să am relații bune cu vecinii mei, să ne vizităm, să ne ajutăm când e nevoie sau să schimbăm uneori farfurii cu prăjituri.

În ultimii unsprezece ani, de când am aceiași vecini, am intrat în legătură cu ei în diverse forme. Cu latura religioasă însă a fost mai greu. Când abordam timidă subiectul, mi se spunea amabil că ar fi mai bine să nu ne amestecăm unul în religia celuilalt. Fiecare să rămână cu moștenirea lui... Iar relația noastră a rămas la fel de frumoasă și comodă.

Într-o zi, una dintre vecinele mele îmi face, ca de obicei, o vizită. De fiecare dată când venea, Biblia mea se afla pe birou, dar niciodată n-a băgat-o în seamă până atunci. Mă întrebă brusc:

- Biblia ta e ca a mea?
- Sigur că da. Există un singur Dumnezeu și o singură Biblie.
- Aș putea să mă uit prin ea?
- O frunzărește puțin și rămâne blocată.
- De ce ai subliniat-o?
- Pentru că, ori de câte ori găsesc ceva ce se potrivește cu viața mea, consider că este un mesaj pentru mine și, subliniindu-l, mi se imprimă mai repede în memorie și în conștiință.
- Dar de ce studiezi atât de serios? Ești prea tânără, ar trebui să te distrezi și tu...
- Viața adevărată și plină se află aici, am răspuns eu, iar răspunsurile la multele mele întrebări le aflu tot aici. Când viața oamenilor ajunge să fie compusă din zile zgomotoase, pline de stres și nemulțumire, înseamnă că Biblia nu se află în centrul ei. Iar zilele vieții mele, atât cât îmi e permis, vreau să fie calde și line. Chiar dacă experimentez greutăți și suport rele, ele nu vor deveni o dominantă în ființa mea.

La un moment dat a găsit textul din Eclesiastul 9,5-6, în care se vorbește despre starea omului după moarte. I-a fost foarte greu să creadă că este adevărat, mai ales că practicile ei demonstau o cu totul altă viziune. O oră întreagă a căutat să afle diferite răspunsuri și a fost foarte uimită în final că în Biblie nu se află enunțuri abstracte, ci toate au corespondență în viață. Parcă pentru prima dată a

Bianca Iorga

Biserica
Maranatha,
Conferința Muntenia

privit această carte cu ochii deschiși. M-a rugat să-i las Biblia s-o mai verifice acasă.

După două zile, într-o vineri seara, mă tot gândeam cum să fac să-mi iau Biblia înapoi și să i-o dau iarăși duminică. M-am dus la ea, sperând în subconștient că e singură, fără alți vecini în vizită, ca nu cumva să spună despre mine că vreau să impun ceva pe tărâm religios. Dar, când mi-a deschis ușa, spre nemulțumirea mea totală, am văzut că acolo mai erau două vecine. Creierul meu lucra cu frenezie: „Mă voi preface că am venit doar într-o simplă vizită, n-am să cer Biblia, ca nu cumva celelalte să vadă că i-am împrumutat-o”.

Dar nu s-a întâmplat după voia mea. Și Biblia mea, și a ei se aflau pe masă, iar ele tocmai discutau despre anumite texte. De acolo am plecat după trei ore... Cineva mi-a dat putere...

Poate vă gândiți: „Ce frumos, ce bine!”

Acum să vă spun și partea a doua a povestirii. Vecinii m-au rugat să ne mai întâlnim, să le mai spun, ceea ce am și făcut. Dar...

În aceeași seară, după ce m-am culcat, am avut un coșmar. N-am înțeles până astăzi cum poate Satana să-și transmită mesajele și amenințările sub formă de vise. Am visat că eram trează și un șarpe uriaș se strecura de-a lungul corpului meu, așezându-și capul pe gura mea. Simțeam că mă sufoc, dar încercam să nu mă mișc. Soțul meu, în vis, îmi spunea să încerc să respir cât mai rar, ca șarpele să nu-mi simtă respirația caldă. În încercarea mea de a respira rar, fiind și paralizată de

groază, am început să mă sufoc cu adevărat. Dar, în aceeași secundă, mi-am dat seama că e vis și că soțul meu, dacă m-ar auzi, m-ar putea trezi. Am început să gem,

știind că șerpii nu aud. Nu știam dacă zgomotul pe care încercam să-l fac era real sau doar în vis. S-a dovedit a fi real, pentru că și soțul, și copilul s-au trezit speriați. Când, în sfârșit, am devenit conștientă, mi-a venit un gând. Șarpele a venit să-mi spună să tac. Să las vecinii în pace. Eram lac de apă. Nu mi-a trecut prin cap că ar trebui să mă rog. Dominanta conștiinței mele era *frica*. Am înțeles ulterior că, atunci când ți-e tare frică, în minte nu mai e loc pentru nimic altceva. Cred că, din acest motiv, s-a născut și vorba: „Frica naște monștri”. Frica, în cazul meu, m-a împiedicat să fac ceea ce trebuie. După ce m-am liniștit puțin, am adormit iarăși. Și a urmat al doilea coșmar. De data aceasta era o panteră care se afla la spatele meu, având ghearele înfipite în gâtul meu. Din nou mă sufocam. Mesajul era clar: „Dacă nu taci, te voi omorî”. Am urlat,

ai mei s-au trezit din nou, trezindu-mă și pe mine. Cineva mi-a luminat rațiunea și am făcut ce ar fi trebuit să fac de prima dată.

„Doamne, spune-i că nu-i dau nici o șansă, poate să încerce ce dorește, eu nu voi lupta cu el, lupta aceasta vreau s-o duci Tu. Și să-i mai spui, Doamne, că n-am să tac, că n-am să mai tac niciodată.”

Trăirile acestea nu s-au mai repetat niciodată de atunci.

Era foarte important pentru mine ca Domnul meu să-l facă să înțeleagă că nu mă va putea opri din drumul meu, indiferent de atacurile pe față sau subtile pe care le exercită asupra mea. Metoda lui de intimidare era menită să dea roade, dar puterea Duhului Sfânt era mai mare. Același Duh Sfânt m-a încurajat să continuu ce am început și, chiar dacă roadele nu s-au văzut imediat din partea vecinilor mei, sămânța a fost totuși semănată. Din clipa aceea, am constatat o reformatare a ființei mele, o ușurință deosebită cu care reușeam să-L prezint pe Dumnezeu și celorlalți colocatari, atunci când veneam în contact cu ei. Am simțit în interiorul meu că acesta este singurul lucru care îți umple cu adevărat ființa, să-i aduci și pe ei acolo unde ești tu, să înțeleagă ce înțelegi tu și să iubească și ei pe cine iubești tu.

Acum, pentru toți cei care au avut vreo durere în trecut, care poate chiar acum trec prin clipe grele, vreau să las un mic fragment din scrisoarea Dumnezeului universului pentru ei.

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc și tot Eu îți vin în ajutor” (Isaia 41,10).

„Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde... Pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta” (Isaia 43,2.4).

Pocăința câștigătorilor de suflete

„Nimeni nu pune un petec de postav nou la o haină veche; pentru că și-ar lua umplutura din haină și ruptura ar fi mai rea. Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; astfel, burdufurile plesnesc, vinul se varsă și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi și se păstrează amândouă” (Matei 9,16.17).

Ne întrebăm de ce stagnează unele biserici fără nici un motiv. În primul rând, această întrebare este un nonsens. Motivul care determină un anumit lucru este partea esențială a discuției. A afirma că un lucru are loc fără motiv este un neadevăr sau cel puțin o încercare neinspirată de a ocoli adevărul. Fără îndoială că o biserică regresează din cauza unor motive foarte reale. Cea mai fericită atitudine este aceea de a le recunoaște și a opera schimbările necesare.

Creșterea sau descreșterea bisericii are la bază o mulțime de motive. Unele sunt de natură internă, iar altele sunt legate de condițiile externe în care își face biserica lucrarea. Pe această temă am mai scris o serie de articole. Acum vom aborda un alt factor major în creșterea bisericii. Acesta este modul de a vedea și de a îndeplini lucrarea misionară.

Cuvântul „evangelizare” este destul de străin de limba română și prefer sinonime ca: *lucrare misionară, câștigare de suflete, mărturie personală, lucrare publică, vestirea Evangheliei, predicarea adevărului...*

Creșterea bisericii este determinată de adaptarea fericită a metodelor de lucrare la specificul condițiilor socio-culturale ale câmpului. Dar cel mai important lucru este adaptarea filozofiei de bază a câștigării de suflete. Au fost studiate bisericile cu o dinamică de creștere remarcabilă. Concluziile au fost trase, iar ceea ce învățăm de fiecare dată este că înșiși câștigătorii de suflete au nevoie de pocăință continuă, pentru a putea fi eficienți în câștigarea altora la Hristos.

Cine este evangelist?

În concepția actuală, evangelistul este un star al vorbirii în public, un om cu o personalitate puternică și cu mare influență asupra ascultătorilor. Imaginea sa publică este aceea a unui om credincios, cu o solidă experiență religioasă, un om al rugăciunii și faptelor extraordinare. El are o educație academică suficientă pentru a putea fi numit, pe drept cuvânt, expert în Biblie sau cel puțin licențiat în teologie. El este angajatul și reprezentantul unei instituții bisericești respectate și cu greutate în fața oamenilor din zonă.

Ce ne învață Scriptura în legătură cu evangelistii? În Faptele Apostolilor 21,8 citim că apostolul Pavel a intrat în casa lui Filip, evangelistul, care este dintre cei șapte diaconi. În lista din Efeseni 4 avem enumerate cinci funcții de conducere și lucrare rânduite pe cale divină: apostoli, prooroci, evangheliști, păstori și învățători. Lui Timotei, apostolul Pavel îi cere să facă lucrarea unui evangelist (2 Tim. 4,5). Este foarte interesant că nici una dintre aceste referințe nu cere în mod deosebit ca evangelistul să fie un academician sau expert în teologie. Mai degrabă este sugerată lucrarea personală de studiu împreună cu cei interesați. Mai cu seamă avem de-a face cu suporteri ai Evangheliei decât cu oratori vestiți. Apolo, care este apologet faimos, nu este numit evangelist.

Urmând modul simplu de înțelegere a Scripturii, evangelistul este oricine poate să vorbească din proprie experiență despre Hristos, care este centrul și circumferința Evangheliei. Orice suflet câștigat de Evanghelie devine apărătorul și reprezentantul acesteia și deci un evangelist. Putem crede și afirma împreună cu apostolul Petru că urmașii lui Hristos sunt un neam de preoți, ceea ce cuprinde, fără nici o îndoială, și slujba de evangelist. Practic, orice mărturisitor al credinței personale în Isus Hristos este un evangelist. Acest

Ion Buciuman

secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

lucru poate avea loc chiar și înainte de unirea oficială cu biserica, prin botezul public.

Ce este evanghelizarea?

Noi știm că evanghelizarea este un proiect de anvergură al bisericii locale sau al întregii biserici. Acest eveniment presupune cheltuieli foarte ridicate și o organizare foarte bună, cu mulți tehnicieni și o mulțime de echipamente scumpe din tehnica de vârf.

Mai știm că orice evanghelizare depinde de o publicitate foarte costisitoare și un număr imens de zeci sau poate sute de mii de pliante, multe, cât mai multe afișe și spoturi publicitare la radio și tele-

de evanghelizare. Până atunci, nou-veniții sunt pe mâini bune. Pastorul se ocupă de creșterea și integrarea lor în rândul membrilor bisericii locale.

Tot mai mulți credincioși își dau seama că această evanghelizare nu va putea niciodată să determine biserica să-și împlinească mandatul divin de a duce Evanghelia la orice suflet. Exact aici este nepotrivirea. În timp ce Mântuitorul ne-a spus să mergem și să vestim Evanghelia la orice făptură, noi ne căznim să-i convințim pe oameni să vină la biserică și ne tot frământăm cum să-i ajutăm să depășească prejudecățile.

Prea adesea, noi măsurăm creșterea bisericii în numărul botezurilor în urma apelurilor publice ale marilor vorbitori cu har. Botezul este, într-adevăr, un moment important în viața personală a cuiva, dar drumul de la starea de rece la cea de clocot în credință este mult mai amplu și complicat. Exemplul sublim al evanghelizării ne-a fost lăsat chiar de Mântuitorul care străbătea satele și cetățile, căutând pe oameni în

creșterea bisericii în numărul botezurilor în urma apelurilor publice ale marilor vorbitori cu har. Botezul este, într-adevăr, un moment important în viața personală a cuiva, dar drumul de la starea de rece la cea de clocot în credință este mult mai amplu și complicat.

Exemplul sublim al evanghelizării ne-a fost lăsat chiar de Mântuitorul care străbătea satele și cetățile, căutând pe oameni în

necazurile lor, făcându-le bine, dezlegând lanțurile robiei lor spirituale și învățându-i din Scriptură cele privitoare la mântuire. Atunci când interesul oamenilor era în mod natural destul de crescut, El începea să predice, chemându-i pe oameni să se împace cu Dumnezeu și să intre pe poarta cea strâmtă, să umble pe calea cea îngustă, să-și ia crucea în fiecare zi

și să-L urmeze. Personal, nu este interesat în primul rând de botezul ascultătorilor Săi, ci de înnoirea vieții lor și eliberarea lor de păcate.

Unii dintre cei care veneau în legătură cu Mântuitorul se hotărâu îndată să-L urmeze, alții amânau acest pas și probabil că cei mai mulți nu aveau să devină niciodată adepții Săi și susținători ai credinței Sale. Evanghelizarea Lui era, de fapt, activitatea prin care îi determina pe oameni să facă un pas mai aproape de mântuire. Experiența aceasta nu se oprea la botez. El îi conducea pe oameni într-o experiență a creșterii personale până la stadiul de ucenici.

În mod practic, evanghelizarea este modul de viață zilnică a oricărui urmaș al lui Hristos. Pentru această lucrare nu este nevoie ca cineva să-și dea demisia de la locul de muncă sau să-și ia concediu fără plată. Nu sunt necesare cheltuieli de organizare și nici instruirea nu este absolut necesară. Iubirea de oameni și experiența credinței sunt cele mai importante lucruri.

Ocaziile de seceriș public sunt doar încununarea efortului misionar individual. Acest eveniment nu are nevoie de publicitate, ci doar de o bună comunicare între lucrătorii care conduc suflete la Hristos. Aceștia îi vor conduce fără dificultăți și la întâlnirile publice de luare a deciziilor.

Creșterea bisericii începe cu reconvertirea credincioșilor ei la lucrarea personală și mărturisirea credinței în orice loc, pe orice cale posibilă, oricărui om fără deosebire și fără prejudecăți. În ultima instanță, evanghelizarea este lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu o face și în care Îi place Lui să ne implice și să ne folosească și pe noi, după ce ne va fi schimbat în mod corespunzător inima și obiceiurile, inclusiv cele de lucrare cu oamenii din orice seminție, limbă și popor.

viziune, precum și anunțuri repetate în ziare. Toate acestea sunt necesare pentru a face ca oamenii să vină și să participe la prezentările publice, în speranța că unii dintre ei se vor înscrie în clasa de botez.

După ce se va fi terminat totul, biserica respiră ușurată și își vede de treaba ei până la anul, când va fi o nouă campanie publică

Adventistul plecat sau sosit: culori și nuanțe

Începând cu anii '90, se stabilesc în Peninsula Iberică primii adventiști români. Sosesec pe rând, unul câte unul. Puțini dintre ei au fost scutiți de peripeții, riscuri sau sacrificii. La început, numărul acestora era firav. An după an, celor din micul grup format, li s-au alăturat prieteni și rude. Hărniciei, spiritului practic, inventiv, și dispoziției românilor de a lucra orice, începe să li se răspundă cu oferte de muncă. Disponibilitatea frățietății adventiste spaniole este evidentă. Frații români sunt ajutați, orientați, găzduiți.

Primele socoteli văd lumina zilei. Cu bănuții câștigați, în general, pe șantiere sau în casele spaniolilor pot fi țesute atâtea speranțe, împletite atâtea vise; atâtea doruri și așteptări pot fi împlinite. O viață mai bună, normală, decentă, poate fi și a noastră. Era un deziderat. Normal! Mai ales după zeci de ani de comunism, și acesta „robust”. Încetul cu încetul, mirajul necunoscutului de la capătul celor aproape 4.000 de kilometri depărtare se aprinde mai semet, mai îmbietor în gândurile și privirile celor de acasă. De ce nu am reuși și noi, dacă „ei”, cei plecați, au reușit? Unii întrezăresc sau savurează deja primele roade, chiar dacă, pentru „dulceața” acestora, prețul este întreg. Nimic nu se oferă pe gratis. Mai ales aici. Doar mântuirea e fără bani. Totuși, dacă ar fi prețuită de toți, rezultatele nu s-ar lăsa așteptate. În lumea aceasta, pentru *orice* se plătește. Adesea scump. Uneori foarte scump. De atâtea ori prețul oferit înseamnă zbucium, boli sau înstrăinare și afectează familia, biserica de origine, credința și, pentru mulți, destinul veșnic, profesia, școala sau pacea sufletească...

Din lacrimi și sudoare, cu perseverență și curaj, se scrie o nouă slovă. Se trudește pentru o casă, pentru o pâine. Cei care le au însă – mă întreb, deși nu mai aștept răspunsul – pentru ce oare trudesec? Pentru un „mai bine”, pentru un nou orizont (în ce lume?), noi perspective pentru ei înșiși sau pentru cei ce vin din urmă. Dar „când”, „cât” sau „ce” înseamnă „mai bine”? Simțul măsurii nu este totdeauna la modă. Nici pentru noi, românii, aceasta nu este o excepție.

Familii despărțite – „de comun acord” – pentru „o vreme”. Adesea, „vremea” devine „două vremi”. Fără să mai luăm în calcul și „jumătățile de vreme”. Chiar dacă nu sunt profetice.

Fantastică este capacitatea omului de adaptare la nou sau de adoptare a lui, indiferent de nuanțe. **Când valorile nu sunt ignorate, nu este nici un pericol.** De n-ar fi uitate „rădăcinile”! Familia sfântă, Cuvântul lui Dumnezeu pur sau... Edenul din care au ieșit primii noștri părinți.

Pe aceste meleaguri s-au constituit familii; altele s-au destrămat sau, dureros, au această perspectivă. Unii L-au cunoscut aici pentru prima dată pe Dumnezeu, alții, în schimb, L-au uitat. Unii au învățat o limbă nouă, alții nu o mai vorbesc bine pe cea veche, care niciodată nu va fi învechită!

La această oră, în Spania sunt mai multe mii de frați și surori de limbă română. Să fie 4.000 sau 5.000. Și, dintre aceștia, atât de mulți încă nu au reușit să-și ceară scrisoare de recomandare, deși locuiesc aici de multe luni și chiar ani. Au fost și vremuri mai blânde pentru cei veniți; astăzi s-au schimbat, s-au înăsprit și au devenit deosebit de critice. Mai ales dacă nu ai acte de rezidență sau un loc de muncă, niște bănuți în buzunar sau un adăpost, dacă nu înțelegi limba și nu poți s-o vorbești, dacă nu ai tenacitate și rezistență de orice fel. Da, rezistență de orice fel!

Portocalele sunt dulci aici, iar măslinile sunt amare... dacă nu sunt prelucrate. Așa este și în viață. Nimic nu este veșnic dulce, dar nici permanent nu va fi amar. De ce n-am vedea paharul jumătate plin, în loc de jumătate gol? Oricum, este același conținut. O viziune solidă asupra vieții, pozitivă, realistă și ancorată în planul lui Dumnezeu – da, în voința Lui – te ferește de atâtea pericole, decepții și dureri.

Avem și destule vești bune! Frățietatea noastră adventistă este și aici viguroasă și luptătoare, chiar dacă nu a ajuns pe deplin biruitoare; ca un joc de cuvinte: toți sunt bravi, afară de cei ce nu-s. Ca peste tot. Și răbdătoare este frățietatea română. Sunt atât de mulți aceia pentru care țara aceasta

Liviu Olteanu

pastor,
Madrid, Spania

a devenit casa lor. Ne bucurăm de locașuri de închinare, chiar dacă sunt închiriate de la diferite biserici evanghelice. Cântăm, ne rugăm și credem împreună – cei din țară și cei de aici – același mesaj. Avem aceeași misiune: să-i pregătim pe cei din casele noastre și pe cei din jurul nostru pentru întâlnirea cu Isus. De-am avea timp pentru copiii noștri, pentru soții și soțiile noastre! Pe aici sunt atâtea tentații, pericole și riscuri, în special pentru cei care nu mai au timp pentru Dumnezeu lor! Chiar și atunci când își găsesc acest timp, încă mai sunt vulnerabili, chiar dacă în procente diferite. În această societate secularizată, consecințele formalismului spiritual și libertinismului moral se pare că sunt mai evidente decât pe plaiurile mioritice. Au existat în țară adventiști conservatori, legalisti, oameni „la principii”. Curând după ce au ajuns aici, au început să poarte o haină nouă, de „creștinism”, desigur. Cei care au fost credincioși acolo vor rămâne și aici; cei care au purtat o mască acolo nu mai au nevoie de ea aici. Poate sunt mai naturali. Tristă natura! Căți mai așteptăm aceeași Împărăție? „Nu avem a ne teme de nimic, decât de a uita drumul pe care ne-a condus Dumnezeu până acum.” Nu Spania și nu România sunt cerul nostru, chiar dacă o țară sau alta este, pentru o vreme, casa noastră, și nu Acasă. Să ne ferească Dumnezeu să uităm „cetățenia noastră, care este în ceruri”.

Sunt adventiști români care au plecat! Sunt români adventiști care au sosit! Societatea spaniolă are nevoie de modele. Oare nu pentru aceasta au ajuns și românii în această țară catolică, a cărei istorie socio-religioasă este atât de tulburătoare? Românii trebuie să fie și pot fi modele. Adventiști pot fi! În fiecare zi! Cu o condiție: să aibă o identitate. Și aceasta este o problemă de verticalitate!

În inima metropolei madrilene

Fiecare pastor român slujește la două sau trei biserici. Districtul Madrid Calatrava, de care răspund eu, este compus din bisericile Madrid Calatrava, Madrid Efes și Ciudad Pegaso. Primele două biserici se adună în același local, cel al Bisericii Evanghelice; Calatrava cu servicii divine dimineața, de la ora 9,30 la 13,00, iar Efes, de la ora 16,00 la 19,00 până când va putea intra în propriul local, cumpărat în zona Oporto, spațiu pentru care sunt așteptate încă anumite avize ale primăriei locale. Prima biserică are o prezență de circa 650 de persoane, dintre care doar 326 sunt membre ale comunității. Biserica Efes, înființată în iulie 2003, este vizitată în prezent de circa 150 de persoane, jumătate dintre acestea fiind membre ale comunității. Ciudad Pegaso, cea de-a treia biserică, are o participare de circa 90 de persoane, într-un local aflat în faza finală de închiriere, fapt pentru care suntem într-o ferebră căutare a altui local de cult.

Pentru că avem comitete în care sunt persoane ce trudesc și se dăruiesc pentru slujirea celorlalți, în limita timpului disponibil, există o paletă bogată de activități în cadrul fiecărei biserici. Și am dori să realizăm mai multe activități, dacă am avea spațiul necesar. Ne preocupă în mod special activitățile copiilor și ale tinerilor, dat fiind evantaiul larg de tentații ce-i asaltează la fiecare pas. Nu totdeauna este ușor să identifici suficiente persoane dedicate pentru slujirea acestora. Și dacă familia nu are suficient timp pentru vlăstarele proprii, oare ce poate face biserica în timpul orelor de Sabat? Este o nevoie stringentă ca părinții din bisericile noastre să intre într-o cruciadă pentru limitarea pierderilor copiilor și tinerilor. Este necesar să abordăm, fără nici o perdea și cu forță, subiecte de actualitate privind relațiile tinerilor, să creăm programe în care să se simtă implicați, pentru ca influența lumii să nu aducă asupra lor un seceriș nefast. Am încredere în acest material uman deosebit de valoros. Ne puteți susține în rugăciune pentru ei. Sper, cu ajutorul pastorului de tineret și al comitetelor, să realizăm proiecte eficiente, să limităm pierderile, să dezvoltăm și să consolidăm succesele. Cu bucurie spunem că niciodată până acum nu am dus lipsă de candidați pentru botez. În fiecare an, zeci de noi membri intră în Biserica Adventistă. Avem un proiect solid pentru misiunea bisericii, ce include oferirea periodică de pliante, broșuri, cărți pentru locuitorii acestei metropole. Periodic plănuim programe-concert, la care invităm persoane din afara bisericii.

Adeseori, multe probleme sunt generate de faptul că mai multe familii sau persoane de sex diferit locuiesc – deși în camere diferite – în același apartament, și aceasta din rațiuni financiare. Este foarte riscant să locuiești o perioadă îndelungată de timp fără tovarășul de viață. Cine nu este vulnerabil pe acest pământ? Nu acceptați acest statut pe termen lung. Prețul este adesea imens!

În fiecare Sabat, ne confruntăm cu un auditoriu „multicolor”, adesea punând la încercare și diaconia, și Școala de Sabat. Există o migrație de persoane destul de mare în fiecare Sabat. De apreciat însă interesul menținut al frățietății române de a participa în număr foarte mare cel puțin la orele principale de predicare sau de programe de tineret din Sabat. Este adevărat că multe persoane vin și pentru căutarea unui loc de muncă sau a unei locuințe. Devine deosebit de dificil să mai facem față acestor cereri. Ne străduim să facem față provocărilor timpului și locului. Însă doresc să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru toți colaboratorii mei, pentru toți aceia care pun suflet și sacrifică pentru cauza lui Dumnezeu și pentru slujirea semenilor lor.

Vederea pătrunzătoare a lui Dumnezeu

Edna May Olsen

Adventist Review,
2003

Mama a luat ultima cămașă din coșul cu rufe și a început să o calce. Deodată, cineva a dat buzna pe ușa din spate.

– Mami! a strigat-o Ana. Vino repede! Victoria a căzut și s-a lovit.

Mama a scos fierul din priză, l-a așezat să se răcească și a ieșit grăbită din casă. Victoria venea pe poteca din grădină, plângând cu amar și ținându-se de braț.

– Mă doare atât de rău, a suspinat ea. Te rog, scoate-mi rolele. Nu pot singură.

Mama a condus-o ușor spre banca din grădină, a sărutat-o pe obrazul scăldat în lacrimi și a îngenucheat ca să-i desfacă rolele.

– Ce s-a întâmplat, scumpa mea? a întrebat-o ea.

– Patinam împreună cu Ana și m-am împiedicat de o rădăcină, s-a jeluie copilă. Mă doare brațul!

Mama a examinat-o atent.

– S-ar putea să ai o fractură, a spus ea. Vom merge la spital, la urgență.

Le-a întâmpinat o recepționeră amabilă. După ce mama a completat formularele, recepționera le-a condus la secția de radiologie.

– Fetița are nevoie de o radiografie, i-a spus ea tehnicianului. Se pare că are o fractură la brațul stâng.

– Of, micuț, ce păcat! Să vedem ce putem face. Uite, mai întâi, pune pătura pe tine.

– Ce e asta? l-a întrebat Victoria în timp ce el i-a lăsat în poală o pătură grea, cu plumb.

– Vrem să îți facem radiografie doar la braț, nu la tot corpul, i-a explicat tehnicianul. Asta îți apără restul corpului de razele X. Acum întinde brațul aici – foarte bine. Nu o să doară deloc; durează numai un minut.

Tehnicianul a plecat și s-a întors foarte curând cu radiografia.

– Vezi, uite, aici e rupt, i-a spus el ținând planșa în lumină, ca să vadă și ea. Acum mă duc să vorbesc cu doctorul și mă întorc imediat.

Fiindcă brațul Victoriei era umflat, doctorul l-a bandajat cu o fașă elastică, pentru ca umflătura să dea înapoi.

– Dați-i un analgezic, i-a spus el mamei, și aduceți-o la consult săptămâna viitoare.

– Mami, a întrebat-o Victoria în drum spre casă, știi ceva despre razele X? Cum se poate să-ți faci poză la ce ai în corp? Și de ce se numesc raze X?

– Nu știi prea multe despre ele, a început mama, dar au fost descoperite de un fizician german, pe nume Roentgen. La început nici el nu a știut ce sunt, așa că le-a numit X. Primele mașini cu raze X erau foarte mari și, inițial, nu au fost concepute pentru radiografii. Pe măsură ce oamenii de știință au aflat mai multe despre aceste raze, au fost construite mașini din ce în ce mai mici. Acum ele sunt folosite pentru observarea fracturilor, a pietrelor la rinichi sau a afecțiunilor pulmonare.

Victoria a rămas pe gânduri.

– Mami, a spus ea după o vreme, la Școala de Sabat, am învățat că Dumnezeu poate vedea în inima noastră.

Dacă este așa, nu crezi că are vedere cu raze X?

– Sunt sigură că ai dreptate, a încuviințat mama zâmbind, pentru că El poate privi atât în inima mea și a ta, cât și în inima oricărui om de pe pământ. El ne cunoaște până și gândurile. Acest lucru ne spune mult despre puterea Sa, nu-i așa?

După ce umflătura s-a retras, doctorul i-a spus Victoriei că poate să-i pună brațul în ghips.

– Acum avem dintre cele colorate, a zâmbit el. Deci, care este culoarea ta preferată?

– Roșu, a declarat Victoria.

Doctorul i-a pus un strat de ghips, l-a umezit puțin, i-a mai pus un strat și, în cele din urmă, a acoperit totul cu un strat de ghips roșu care, zicea el, se usucă rapid.

– Acum te-am reparat, i-a spus el. Ai grijă să nu mai cazi. Ne vedem peste o lună, când o să ți-l scot.

La început, ghipsul i s-a părut stânjenitor. Mama a trebuit să o ajute pe Victoria să se spele pe cap, să se dezbrace și să se îmbrace. La școală, toți colegii au vrut să se semneze pe ghips și, când a venit timpul să i-l scoată, arăta destul de jalnic. Dar își servise scopul – brațul Victoriei s-a vindecat complet.

Traducere: Oana Pascu

Ora familiei

- Citește Psalmi 139,14. La ce se referă psalmistul când spune: „Sunt o făptură așa de minunată”?
- Citește Proverbe 15,3. Cum te simți știind că Dumnezeu vede tot?
- Când vă rugați, cere-I lui Dumnezeu să te ajute să îți amintești că El este întotdeauna aproape.

Familie de misionari ucisă

Serviciul funerar pentru trei persoane adventiste ucise în Republica Palau, organizat în data de 28 decembrie 2003, a unit două mame în durere și în rugăciune.

Pastorul Ruimar DePaiva, 42 de ani, soția sa, Margaret DePaiva, 37 de ani, și fiul lor de 11 ani, Larrison, au fost uciși de către Justin Hiroși, 43 de ani, care, conform declarațiilor din presa locală, a pledat ca nevinovat pe motivul unor deficiențe mentale, după ce a recunoscut la poliție săvârșirea crimei.

La serviciul funerar, mama pastorului DePaiva a surprins întreaga asistență, formată din mai mult de 400 de persoane, prin oferirea iertării celui acuzat de crimă și prin chemarea mamei acestuia să se alăture ei în rugăciune.

„Aici suntem două mame”, a declarat Ruth DePaiva după ceremonie. „Sunt sigură că mama lui Justin s-a rugat de multe ori pentru el și că acum suferă teribil. Vreau doar să știe că ne rugăm pentru ea... și pentru fiul ei.”

În concordanță cu declarațiile președintelui Republicii Palau, dl Tommy Remengesau, care a participat la funeralii, capacitatea și dorința de a ierta a sorei Ruth DePaiva permite întregii națiuni începerea unui proces de vindecare. „A ierta, când incidentul este atât de recent, ajută oamenii să privească dincolo de tragedie și să vadă că putem ierta și trăi împreună”, a mai declarat președintele Remengesau.

Singurul supraviețuitor al acestei crime este fiica de 10 ani a pastorului DePaiva, Melissa. Ea a participat la serviciul funerar din Keene, Texas, unde trăiesc câteva rude ale familiei și unde va locui de acolo încolo. Bunica ei a declarat că Melissa speră să se întoarcă în Palau ca misionară, atunci când va crește.

(Preluare după ANN)

Pentru Vremea Speranței, școala profeților a început la Vatra Dornei

În zilele de 9, 10 și 11 ianuarie 2004, 40 de tineri din Conferința Moldova s-au adunat la Vatra Dornei, în vederea pregătirii lor pentru seria de prezentări publice de la Vremea Speranței, din perioada februarie-martie a acestui an. Demn de menționat este faptul că tinerii au fost însoțiți de prezbiterii și responsabili care se ocupă de organizarea și desfășurarea în bune condiții a acestui program. Un alt fapt remarcabil este că Departamentul Tineret și Asociația Pastorală și-au dat mâna în realizarea acestui curs de instruire. Atunci când a fost vorba despre comportamentul misionarului voluntar eficient, tinerii au optat pentru: *amabilitate, blândețe,*

compasiune, simplitate și voioșie. Cu toții, organizatori și participanți, au fost de acord că acesta este doar un început care trebuie să fie continuat. Pentru Vremea Speranței, școala profeților a început la Vatra Dornei, iar această experiență trebuie preluată, îmbunătățită și continuată.

Pentru ca Vremea Speranței să fie un succes

Anul acesta, efortul misionar al bisericii aduce un element de noutate. Accentul lucrării publice se mută de pe apariția în public a unui singur vorbitor asupra a peste o mie de vorbitori locali, care își dau mărturia în tot atâtea locuri. Există avantaje și dezavantaje ale acestei noi orientări în vestirea soliei Evangheliei Veșnice. Pentru asigurarea unui grad ridicat de reușită a acestui proiect, sunt necesare o serie de elemente de sprijin.

Experiența rugăciunii, promovată de Săptămâna de Rugăciune din decembrie și de cea din ianuarie, trebuie continuată în timpul adunărilor publice din această perioadă. Grupele de rugăciune și lucrare constituie forma cea mai eficientă de manifestare a vieții spirituale și de misiune. Unele persoane lipsite de posibilitatea de a participa direct la întruniri pot asigura un serviciu de rugăciune necurmată chiar în locul lor de ședere și suferință.

Participarea credincioșilor la întruniri și un angajament personal de seriozitate și consecvență vor stimula și vor încuraja și pe alții să facă la fel. Prezența este necesară nu doar pentru a umple locurile din biserică, ci mai ales în implicarea în diversele servicii necesare.

Relațiile personale și contactele sociale vor determina o atmosferă de înălțare sufletească și de bucurie a credinței, care va răspunde nevoilor sufletești ale celor prezenți. Vor simți iubirea frățească și interesul neegoist al bisericii față de ei. Hotărârile lor bune vor fi astfel promovate, iar adunarea se va transforma în ocazie de bucurie și creștere a bisericii.

Pastor Ion Buciuman

Continuare

Simion Cazan a încetat din viață pe 18 noiembrie 2003, la vârsta de 71 de ani. S-a născut la 18 iulie 1932 în Macea, județul Arad, în familia de credincioși adventiști Mihai și Maria Cazan. Participând de mic la activitățile bisericii, la vârsta de 15 ani coboară în apa botezului, predându-și viața în mâinile Creatorului său.

În anul 1950 se căsătorește cu tânăra Horga Florița, din Șepreuș, familie binecuvântată cu doi copii: Livia și Stelian. A slujit de tânăr în biserică, îndeplinind de-a lungul anilor mai multe slujbe: dirijor de cor, dirijor de fanfară, dirijor de orchestră, diriginte al Școlii de Sabat, prezbiter. Cei care l-au cunoscut își amintesc cu drag de bunătatea lui, de buna lui dispoziție, de spiritul lui de slujire, de spiritul lui creștinesc de a aborda orice problemă. S-a stins din viață în urma unei boli nemiloase, cu speranța că în dimineța învierii Îl va întâlni pe Isus, alături de cei dragi.

Ce înseamnă Biserica Adventistă în societate?

Oamenii împovărați de durere, teamă și vinovăție se simțeau atrași de Isus. Se simt ei atrași de mine și de biserica mea?

Era vineri, 10 octombrie 2003. Această pătrunzătoare întrebare, cu care fr. Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, își încheia cuvântarea de deschidere a Consiliului Anual, a atins o coardă sensibilă.

De mai multă vreme am început să fiu preocupat de modul în care eu și biserica mea răspundem la starea societății. Mai întâi am văzut inițiative admirabile în locurile pe care le-am vizitat. Apoi interesul mi-a fost captivat de câteva pasaje biblice provocatoare. Primul a fost dialogul purtat la distanță între Mardoheu și Estera, atunci când criza devenise iminentă. Mardoheu trimite Esterei un mesaj provocator: „Să nu-ți închipui că numai tu vei scăpa dintre toți iudeii, pentru că ești în casa împăratului” (Estera 4,13). A scăpa singur – ce descriere bună a naturii noastre! Câteodată, în împrejurări în care ar putea exista un pericol fizic colectiv, cum ar fi o călătorie cu metroul, mă plasez într-o zonă care să-mi faciliteze salvarea. Din când în când, ochii verifică traseul spre ieșirea de avarie. Instinctul de conservare vizează individul, nu colectivitatea. Dar cuvintele lui Mardoheu nu menajează nici pe Estera, nici pe mine. Este ca și cum ne-ar citi gândurile: Dacă îți vei închipui că numai tu vei scăpa, „tu și casa tatălui tău veți pieri” (v.14). Altfel spus, salvarea ta depinde de cât vei face pentru salvarea *tuturor*.

Un avertisment asemănător mi-a venit din istoria aventuroasei călătorii maritime a lui Pavel spre Roma. Observând un truc al marinariilor disperați, care plănuiesc să abandoneze corabia în derivă și să fugă cu barca de salvare, Pavel îi spune centurionului Iuliu: „Dacă oamenii aceștia nu vor rămâne în corabie, nu puteți fi scăpați” (Fapte 27,31). Marinarii disperați, mateloții trădători nu erau o piedică în calea salvării care fusese fâgăduită,

ci o condiție a realizării acesteia! Salvarea se decidea după ecuația: Ori toți, ori nici unul! Cât de diferit de modul în care gândim noi adesea – atât în domeniul fizic, cât și în cel spiritual.

Dar mântuirea este individuală

Desigur, dar nu egoistă și egocentrică. Nimic nu ar fi mai respingător pentru Cel care a venit ca grăunte de grâu „singur” și care aduce „multă roadă” prin moarte (Ioan 12,24). Ellen White o spune cu atâta limpezime: „Legea jertfirii de sine este legea păstrării de sine... Legea slujirii eului este legea distrugerii de sine.” (*Hristos, Lumina lumii*, 2002, pag. 578, 579).

Dar mântuirea este spirituală

Desigur, însă ea se pregătește și se manifestă în lumea reală. Altfel cum am justifica accentul pus de biserica noastră, încă de la începuturile ei, asupra vindecării și sănătății, educației, justiției sociale, libertății religioase și activismului umanitar? Neliniștitoarea parabolă a judecății (Mat. 25,31-46) pune în cumpănă nu teologia explicită, ci pe cea implicită: răspunsul la foamea, setea, izolarea socială, lipsa, boala și stigmatizarea care abundă în societate. Acestea cer acțiuni concrete asupra unor persoane reale. Comentariul zguduitor, cuprins în capitolul „Acești foarte neînsemnați frați ai Mei” din aceeași binecunoscută carte *Hristos, Lumina lumii*, conchide: „Iubirea pentru om este manifestarea pe pământ a iubirii lui Dumnezeu.” (pag. 596). În realitate nu există suferință, ci numai *oameni* care suferă; nu există sărăcie, ci numai *oameni* săraci; nu există oprimare, ci numai *oameni* oprimați.

Iacov ne întreabă: „Ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte?” (2,14). Iar Luther declară: „Dacă predicăți evanghelia în toate aspectele ei, cu excepția chestiunilor care au de-a face în mod direct cu timpurile pe care le trăiți, de fapt, ceea ce predicăți nu este evanghelie”.

Adrian Bocăneanu
președinte,
Uniunea Română

Nu cumva aceasta este mult hulita „Evangelhie socială”?

Dacă aceasta este evanghelia după care vom fi trecuți la dreapta sau la stânga în ziua ultimei judecăți, cred că nu putem evita responsabilitatea folosind o etichetă bună la toate. Citez iarăși din același tulburător capitol: „Cei pe care Hristos îi va lăuda la judecată au cunoscut, poate, puțină teologie, dar au cultivat principiile Lui. Prin influența Duhului Sfânt, ei au fost o binecuvântare pentru cei din jurul lor... Cu toate că nu cunosc legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin natură și au făcut lucrurile cerute de lege.” (pag. 593)

Și dacă aceasta este singura evangheliă pe care unii o vor cunoaște, nu putem îndrăzni să-i lipsim de ea, indiferent care ar fi motivele.

Evanghelia completă nu se poate confunda cu evanghelia socială, dar înnoirea spirituală conduce la transformare socială. (Vezi *Declarația de la San Jose*.)

Dar mijloacele noastre sunt limitate

Un psihiatru austriac cu o istorie fascinantă, Victor Frankl, ne atrage atenția că sunt trei măsuri ale valo-

rii: experiența (ceea ce ni se întâmplă), creația (ceea ce aducem la existență) și atitudinea (răspunsul în împrejurări dificile sau situații-limită). Dumnezeu nu depinde de noi în ceea ce poate să creeze sau să facă să se întâmple, dar este plin de dor să vadă la noi aceeași *atitudine* care L-a determinat să vină pe acest pământ.

Atitudinea corectă aduce și mijloace pe măsură. Ascultați: „Mântuitorul Și-a dat viața Sa prețioasă ca să întemeieze o biserică în stare să îngrijească de sufletele întristate și ispite.” (pag. 595). Nu avem dreptul să-L contrazicem, spunându-I că biserica pe care a întemeiat-o nu este în stare! Mai departe: „O grupă de credincioși poate fi săracă, needucată și necunoscută; dar, în Numele lui Hristos, ea poate face, în familie, între vecini, în biserică și chiar în locurile mai depărtate, o lucrare ale cărei urmări să țină cât veșnicia.” (pag. 595, 596)

Dublă identitate

Pe cât de mult am cultivat identitatea separării trebuie să cultivăm și identitatea asemănării. Domnul Hristos S-a identificat cu fiecare membru al marii familii umane. „Urmașii Lui nu trebuie să se simtă despărțiți de lumea care piere în

jurul lor. Ei sunt o parte din uriașa țesătură a omenirii, iar Cerul îi consideră frați cu păcătoșii și cu sfinții.” (pag. 594)

Acestea cer din partea noastră un răspuns. Pentru ultimul an al mandatului meu, vă invit să răspundem la situațiile concrete ale celor din jurul nostru, începând cu acelea pe care le-a ilustrat chiar Mântuitorul în parabola judecății: foamea și setea, singurătatea și ostracizarea socială, sărăcia, boala și disperarea. Să continuăm cu răspunsul la violență, nedreptate și oprimare. Cum să ne poziționăm față de bogăție și consumerism? Avem ceva de făcut pentru copiii fără părinți? Dar pentru bolnavii de SIDA? Cei care se droghează? Prostituatele? Cerul ne consideră „frați cu păcătoșii și cu sfinții”, așa că nu putem să trăim ca și când aceștia nu ar exista.

Aștept cu nerăbdare reacțiile dumneavoastră pe adresa revistei sau la 102555.355@compuserve.com. Faceți-ne cunoscut ceea ce faceți – vrem să învățăm unii de la alții. Să facem din bisericele noastre laboratorului în care să verificăm soluțiile pe care le propunem lumii, să arătăm în mod concret ce înseamnă creștinii în lume.

DECLARAȚIE OFICIALĂ CU PRIVIRE LA IMPACTUL ELEMENTULUI SPIRITUAL ASUPRA SCHIMBĂRILOR SOCIALE

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea consideră că extinderea lucrării lui Hristos într-o lume a suferinței este o parte a misiunii sale. Hristos a adus îmbărbătare, iluminare, eliberare și împăcare. Alături de alți creștini, noi suntem un factor al vindecării și al stabilității în aceste vremuri în schimbare. Când totul în jurul nostru este nesigur, biserica oferă asigurarea că există Cineva neschimbător, care Se află deasupra tulburărilor acestei lumi și a cărui voință va birui în cele din urmă. În societate, biserica slujește ca un fel de santinelă, încurajând comunitatea, chemând persoane și familii să evalueze condițiile care-i înconjoară, să adopte ceea ce este bun și să depășească și să schimbe ceea ce este nociv.

Despre primii creștini s-a spus: „Iată-i pe cei care au răscolit lumea” (Fapte 17,6). Evanghelia lui Isus Hristos este în ea însăși un factor al schimbării. În Evangheliă există compasiune față de slăbiciunea umană; în același timp există încurajare pentru crearea de relații desăvârșite cu Dumnezeu și cu semenii, așa cum a fost planul divin la creațiune. Noi credem că prin puterea Duhului Sfânt

putem deveni ființe noi (Efes 4,22-24), ieșind din întuneric la lumină (1 Petru 2,9), și putem experimenta de pe acum puterea transformatoare a veacului viitor (Evrei 6,5). Această redeșteptare spirituală se răspândește în societate așa cum sarea oferă gust, iar lumina străpunge întunericul. Prezența în societate a persoanelor renașcute din punct de vedere spiritual poate face mai mult decât inițiativele sociale și politice. Creștinii care au experimentat puterea transformatoare a lui Isus Hristos sunt factori de stabilizare și de întărire a societății și păstrători ai valorilor. Ei acționează ca agenți ai schimbării într-o lume afectată de decăderea morală. Prezența lor activă în societate oferă speranță, iar ca indivizi și familii sunt înnoiați de principiile creștine, iar viețile și relațiile lor au un impact deosebit asupra celor din jur.

Această declarație a fost aprobată și votată de către Comitetul Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și autorizată de Biroul președintelui, Robert S. Folkenberg, la sesiunea anuală din San Jose, Costa Rica, 1-10 octombrie 1996.

WWW.ADVENTIST-RO

Devotional

Predici audio

Biblia

tinse

Școala de Sabat

EGW

CD-ul "Ellen G. White Scrieri"

Format: Folio Views 4.0

Conține: Spiritul Profetic în 35 vol.

Realizatori:

Teodor Huțanu - coordonator

Eugen Tanul - programare

Ana Brad - producție

Ciprian Mohorea - procesare text

Buta Marius - procesare text

Preț: 150 000 lei

CD-ul poate fi comandat:

a) telefonic: 021 / 490 8590 int. 107,
0745 / 088 584

b) prin e-mail: egwro@adventist.ro

c) prin formularul aflat la adresa

<http://www.adventist.ro/egw>

